

CURIERUL ADVENTIST

Organ al Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea
din România

ANUL LXX

IUNIE 1993

„Cît de profundă și nețărmurită este iubirea lui Dumnezeu.

Când Creatorul tuturor lucrurilor, celor văzute și nevăzute, cu o grijă plină de iubire S-a plecat asupra formei de lut a lui Adam, modelând mâna celui dintâi om, El știa că mâinile omului, mâinile creaturii Sale, vor pălmui pe Fiul lui Dumnezeu și se vor purta cu El în mod abuziv, iar în cele din urmă, Îl vor țintui pe Cruce.

Într-un anumit sens, CREAȚIUNEA ȘI CRUCEA s-au contopit, căci Domnul Isus Hristos a fost „junghiat de la întemeierea lumii“ (Apoc. 13, 8).

Sub norul amenințător al Golgotei, Dumnezeu a suflat în nările lui Adam suflare de viață, conștient fiind că acest act creator al Său va deposeda pe Dumnezeu Fiul de suflarea Sa de viață. Și, cu toate acestea, preștiința Sa divină nu L-a împiedicat să aducă la existență capodopera Creațiunii Sale... OMUL!

Da, la baza actului creațiunii și răscumpărării noastre se află o iubire nețărmurită.

Minunează-te, cerule, și rămâi încremenit, pământule“. (Ioan 3, 16).

VA ÎNTOARCE INIMA

„Iată, vă voi trimite pe proorocul Ilie, înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare și înfricoșată.”

El va întoarce inima părinților spre copii, și inima copiilor spre părinții lor, ca nu cumva, la venirea Mea, să lovesc țara cu blestem“

(Mal. 4, 5-6)

Vechiul Testament se încheie cu o profeție. Și nu oricare profeție readuce pe scena istoriei mântuirii un personaj cu profunde semnificații. Ilie este legat în istorie de o redeșteptare și de o reformă spirituală și a rămas ca un model, ca un tip al oricărei reforme adevărate. Profeția aceasta este una dintre cele mai optimiste preziceri ale cărții sfinte și se referă la zilele noastre. Acțiunea face parte integrantă din marea redeșteptare spirituală cu care se încheie istoria. Este un aspect al pregătirii pentru venirea Domnului „înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare și înfricoșată”. Ea vizează o reparație, o restatornicire, o refacere de relații.

Relații stricate, timp îndelungat. Generații după generații, cu rare excepții, au participat la un război nedeclarat, cu arme mai puțin clasice, mai zgomotos sau mai tăcut, cu victime întotdeauna numeroase.

A fost denumit conflict între generații, abis între generații, sau alte denumiri prin care s-a căutat a se caracteriza această tensiune. Dar acum a sosit timpul în profeție pentru redeșteptare, pentru reparație.

Se aud continuu plângeri despre adolescenții și tinerii care nu ascultă de părinții lor. Recent, am găsit acest citat care sună contemporan și ciudat. „Generația tânără nu mai respectă pe părinți, își terorizează învățătorii, nu se mai ridică, atunci când un bătrân intră, și are maniere sălbatice.” Nu-i așa că ați și declarat: „cât de adevărat este!” Dar aceste cuvinte moderne au fost rostite de societate cu peste 2300 de ani mai înainte!

Suntem în adevăr martori ai unei generații care se dezvoltă, dar care se și revoltă. Acești tineri trăiesc sub acoperișul nostru, mănâncă cu noi la masă, ne poartă numele, ne copiază obiceiurile, imită gesturile și atitudinile noastre. De ce atunci ne alarmează?

Această distanțare dintre generații nu este nouă, nu a apărut după anii '50, nu este un fenomen al sfârșitului de mileniu. Este adevărat însă că descoperirile moderne și dezvoltarea rapidă a sistemului de informare au accentuat acest fenomen.

Cine poartă vina pentru aceasta? Numai bătrânii, numai tinerii? Doar diferența de vârstă, de experiență și de concepții să fie cauza? Să fie datorită deosebirii de sensibilitate, de acuitate, de vedere?

Din partea unor tineri se aud expresii ca: „Ce ne facem cu ruginiții, cu rămașii în urmă, cu încuiații?”

Din partea unor bătrâni, se aud, pe de altă parte, rostiri ca: „Când eram noi”. „Ce te poți aștepta de la acești tineri fără minte?”

Eram în ultimul an de Seminar, când am auzit pe un bătrân îngrijorat, spunând: „Ce ne facem cu această generație impertinentă?” Am rămas șocat. Făceam parte din acea generație „...impertinentă?”

În lume, sunt două tabere antrenate într-un război deschis. Bătrânii oboșiți și fără putere în fața ofensivei tinerilor care vor totul. Proiectilele acuzării, ale neînțelegerii reciproce, ale greșitei înțelegeri și ale judecării motivelor sunt trimise de fiecare parte.

Uneori mitralierele tinerilor se fac auzite în ritm accelerat, alteori ghiulelele bătrânilor cad peste cei care trag cu sete. Uneori se ajunge la un armistițiu de scurtă durată, alteori se semnează o pace condiționată.

Un dicton adevărat în acest caz spune că, atunci când doi se ceartă, amândoi cred că au dreptate (de aceea se ceartă).

Să fie în adevăr două tabere? Să fie oare abis între generații? Până unde merge o generație? De unde începe cealaltă?

Se cunosc aceste două generații? Se pot apropia? Se poate trece peste abis? Cine să ia inițiativa?

Un alt adevăr spune că, într-un conflict, cel mai tare cedează. (Da de unde!) Cine este cel mai tare? Cum se poate ajunge la o înțelegere? Este posibil?

Orice părinte își iubește copiii..., dar are probleme cu copiii altora. Orice copil respectă, în general, pe

CURIERUL ADVENTIST

Nr. 6/1993
ANUL LXX

Revista
CURIERUL ADVENTIST
este
organul oficial
al Bisericii Creștine
Adventiste de Ziua a Șaptea
din România

APARE LUNAR

•

Redactor:

DUMITRU POPA

Membrii comitetului redacțional:

Adrian Bocăneanu

Lazăr Forray

Aron Moldovan

Dumitru Popa

•

Tehnoredactare:

Dumitru Popa

Culegere și

Tehnoredactare computerizată:

Iulia Corduneanu

Corectură:

Florica Gheciulescu

•

CUPRINS

• El va întoarce.....	Cop.2
• Editorial.....	Pag.1
• Numărătoarea inversă.....	" 3
• Minuni contemporane.....	" 8
• In memoriam.....	" 9
• Istoria Adventistă s-a scris.....	" 10
• Comunitatea Adventistă din Lagăr.....	" 11
• Sacrificiul nu înlocuiește.....	" 12
• Laodicea și sfințirea.....	" 15
• Suntem întrebați.....	" 17
• Alege - poezie.....	" 18
• Conducând pe oameni.....	" 19
• Sfârșit de cale.....	Cop.3

•
Casa de Editură și Tipografia
„CUVÎNTUL EVANGHELIEI”
Biserica Creștină Adventistă
de Ziua a Șaptea din
România

Redacția și Administrația:
București, Str. Argeș 8
Sect. 2 / OF. P. 9 / Cod 72126
ISSN 1220-6725

EDITORIAL

Timpul curge din... și spre veșnicie, apropiindu-ne tot mai mult de momentul împlinirii făgăduinței divine - de restatornicire a tuturor lucrurilor, așa cum au fost ele la început de făptură.

„Mă voi întoarce” - acestea au fost cuvintele pe care le-a transmis Mântuitorul urmașilor Săi.

Și tot ceea ce se întâmplă astăzi în lumea noastră, evenimente cu o puternică semnificație, vorbesc despre iminența împlinirii acestui dumnezeiesc deziderat.

Viața morală a lumii contemporane depășește îngrozitor de mult, în decăderea ei, pe aceea a Sodomei și Gomorei din antichitate. Păcatul a ajuns o știință, iar viciul o virtute.

Până și în mijlocul oamenilor religioși se manifestă o atitudine de îngăduință față de păcat. Atitudinea laodiceană de compromis se face din ce în ce mai simțită chiar între aceia care ar trebui să se caracterizeze prin sfințenie.

Și nu trebuie să uităm că numai aceia care sunt „pregătiți” vor fi sigilați și numai aceia care vor fi sigilați vor trece cu bine prin timpul de strîmtorare și vor ajunge să stea în prezența Domnului la revenirea Sa. Iar „pregătirea” constă în curățirea de păcat și biruința deplină asupra oricărei slăbiciuni și defect. Dumnezeu așteaptă ca un proces special de sfințire să aibă loc în rândurile și în viața copiilor Săi.

Aceasta ar demonstra atât credința, cât și dragostea noastră față de Dumnezeu.

Credința și dragostea, reprezentate în Cartea Apocalipsei prin aurul curățit prin foc, sunt două importante roade ale Duhului Sfânt.

IUBIREA constituie principiul suprem de călăuzire a celui ce este cu adevărat convertit. Viața acestuia este asemenea vieții Domnului Hristos. Nu trebuie să ne înșelăm. Fără IUBIRE nu există creștinism, pentru că „cine nu iubește n-a cunoscut pe Dumnezeu, căci Dumnezeu este IUBIRE” (1 Ioan 4, 8).

IUBIREA transformă viața în mod radical. Ea înlătură egoismul și îngîmfarea și aduce în loc generozitate, bunăvoință și interes pentru binele celor din jur.

IUBIREA înlătură resentimentul, invidia, gelozia și așază în loc iertarea plină de înțelegere și o atitudine plină de bunăvoință. Ea face să moară ambiția egoistă, neutralizează ura, potolește mânia și, în schimb, aduce pace, bucurie și înțelegere.

Împreună cu CREDINȚA în iertarea obținută prin Isus Hristos, IUBIREA este cel mai bun tratament pentru maladiile sufletului, cea mai bună soluție pentru problemele emoționale și cel mai puternic medicament pentru vindecarea multor suferințe psihosomatice.

CREDINȚA împreună cu DRAGOSTEA ne îngăduie să trăim în mod continuu în atmosfera plăcută a cerului. Ea stabilește o legătură indestructibilă între sufletele noastre și Dumnezeu, încât nimeni și nimic n-o poate rupe, cu excepția păcatului.

(Continuare în p. 6-a)

EL... VA ÎNTOARCE INIMA

Urmare din Cop. 2-a -

părinți, dar se găsește în conflict cu alți părinți. Bunicii își iubesc nepoții, uneori mai mult decât pe propriii lor copii, dar nu pot accepta pe nepoții altora. Iată deci că nu totdeauna este neapărat vorba de generații. Mai sunt și alte elemente care intră în conflict.

Mai este adevărat că apar deosebiri în obiceiuri, în vocabular, în îmbrăcăminte, în folosirea timpului liber, în stilul muzicii, în alegerea unor ocupații, în filozofia despre viață, etc.

Toate acestea și multe altele pot contribui la tensionarea relațiilor, dar este oare normal acest lucru?

Profeția din Maleahi ne prezintă un tablou impresionant: reunită, revenirea la sentimente curate, refacerea, reforma relațiilor.

În lucrarea lui Ilie al sfârșitului, se produce o pocăință.

Biserica lui Dumnezeu este chemată să ofere lumii o imagine cu totul deosebită de ceea ce se petrece în lume. O familie ca aceea pe care o reprezintă Biserica Adventă nu se poate lipsi de nici una dintre vârste. Frumusețea ei o alcătuiește înțelepciunea bătrânilor înțelegători, unită cu entuziasmul și neastâmpărul tinerilor respectuoși. Familia nu este întregă decât atunci când toate generațiile sunt laolaltă în armonioasă conlucrare.

Proorocul loel anunță o lucrare fără precedent, care trebuie să aibă loc: tineri și tinere, bătrâni și copii, toți laolaltă devin unelte ale Duhului Sfânt pentru ultima avertizare.

Cine să întindă primii mâna împăcării? Cine sunt înțelepții, cei care iubesc, cei care se umilesc?

Proorocul ne dă răspunsul. El ne arată ordinea întoarcerii: dacă părinții își vor întoarce ini-

mile spre copii, nu este nici o îndoială că și copiii vor răspunde în același fel.

O declarație foarte importantă a fost făcută la conferința de o jumătate de secol a Casei Albe, ținută în anul 1950, cu privire la copii și tineret. Citez: „Copilul este înclinat să accepte vederile spirituale și etice ale acelora care-l aprobă și-l face să simtă că le e necesar.” Copilul vostru va accepta mustrarea voastră creștină și va călca pe urmele voastre, dacă veți face două lucruri: îl veți aproba și îl veți face să simtă că este important pentru voi.

Dacă există o parabolă a fiului risipitor, poate fi și o parabolă a tatălui rătăcit.

În vechea carte a lui Samuel (2 Sam. 18, 29) este o istorie sfâșietoare despre un tânăr care mergea rău și despre trezirea prea târziu a unui tată. Absalom, fiul lui David, a devenit nemulțumit, s-a răsculat, și-a adunat o ceată de adepți și, în lupta care a urmat, a fost ucis. În anii de domnie, David, care se ocupase, fără îndoială, de treburile împărăției, nu se îngrijise de copilul lui. Acum, stând lângă tunul de veghere, așteaptă neliniștit o veste de la cel care se va arăta. El vede un alergător care se apropie: „Totul este bine”, strigă mesagerul în timp ce se apropie. Dar David, acum nu ca un rege, ci ca un tată, întreabă tremurând: „Tânărul Absalom este bine?” Alergătorul răspunde: „Vrăjmașii domnului meu împăratul și toți aceia care se ridică împotriva ta să-ți facă rău, să fie ca tânărul acesta.” Atunci David a avut răspunsul. Nenorocirea venise. Cu sufletul zdrobit plânge: „Fiul meu, Absalom, fiul meu, fiul meu, Absalom! De ce n-a vrut

Domnul să mor eu în locul Tău, Absalom, fiul meu, fiul meu!”

Culmea, această întrebare a lui David: „Este tânărul Absalom bine?” a venit prea târziu. Dacă el ar fi pus această întrebare cu ani în urmă, totul ar fi fost altfel. David plânge, dar acum fiul lui era pentru totdeauna pierdut. Desigur că David avea scuze: împărăția, problemele conducerii și toate celelalte răspunderi i-au ocupat timpul. Și poate niciodată n-a observat că tânărul tânjea după atenție, prietenie, dragoste și călăuzire. „Este tânărul Absalom bine?”

Nu, tânărul Absalom nu este bine. Este prea târziu pentru a-l salva.

Cântăresc împreună cu dumneavoastră aplicarea modernă a acestei întrebări: „Sunt băieții și fetele voastre bine?”

Într-o mare măsură, răspunsul depinde de noi.

Cine a creat abisul, dacă el există? Părinții n-au avut timp pentru copiii lor și, deodată, se trezesc în fața unui adolescent care ridică pretenții și care își cere drepturile, uitând de aceștia.

Și totuși, făgăduința spune că duhul lui Ilie va produce împăcarea. Duhul lui Dumnezeu, revărsat într-o măsură deosebită peste copii Săi tineri și vârstnici, va produce o reformă în relații și-i va pregăti pe toți pentru venirea Sa.

Dumnezeu a ales ca, din generație în generație, să-și proslăvească Numele. Înaintea Lui, toți au aceeași valoare, față de același sânge vărsat.

Isus este fratele mai mare al tuturor, iar jertfa Sa ne unește pe toți pentru un singur destin: „Împărăția ce va să vie.”

N. Dumitrescu

NUMĂRĂTOAREA INVERSĂ

SPRE ANUL 2000

Dacă numai o parte din cele ce am auzit în ultimii doi sau trei ani este adevărat, atunci nici dumneavoastră și nici eu n-am vrea să fim în viață în jurul datei de 1 ianuarie 2000. Să ne gândim numai la aceste întunecate prevestiri, referitoare la cele ce s-ar putea întâmpla.

- O recesiune, o criză economică ce va lăsa milioane de oameni fără slujbe, șomeri; sute de milioane de oameni vor fi aruncați în șomaj în lumea întreagă. Mulți sunt fără cămin, fără hrană și fără nici o posibilitate de a și-o procura. Zeci dintre cele mai mari companii naționale și mii de alte companii mai mici vor fi falimentare.

- Un mare cutremur (The Big One) va distruge sudul Californiei, făcând cincisprezece mii de morți și zeci de mii de răniți. Los Angeles-ul va fi un morman de ruine. Marile autostrăzi vor fi devastate. Guvernul federal și cel al statelor întind și drămuiesc cât pot mai bine resursele existente, pentru a veni în ajutorul celor calamitați.

- Un asteroid ucigaș, având o milă în diametru, va plonja în Oceanul Pacific, la câteva sute de mile depărtare de continentul Nord-American, având ca rezultat incendii devastatoare în pădurile din partea de vest a Statelor Unite și Canadei. În căderea lui spre pământ, asteroidul, cu un diametru de o milă, va deveni o uriașă minge de foc având sute de mile în diametru.

PENTRU A FACE FAȚĂ ACESTEI CRIZE, CONDUCĂTORII LUMII VOR IMPUNE O DICTATURĂ UNICĂ ASUPRA OMENIRII, SUB AUSPICIILE NAȚIUNILOR UNITE, CARE VA RAȚIONALIZA REZERVELE DE HRANĂ ȘI ALTE LUCRURI ESENȚIALE PENTRU VIAȚA PLANETEI.

Toate acestea sună ele oare a ceva exagerat? Nicidecum, dacă suntem în cunoștință cu cele ce au loc în lume.

CE SPUN EXPERTII

Trebuie să fii surd, mut și orb, ca să nu știi că datoria publică a Statelor Unite se ridică la mai mult de patru trilioane dolari, la începutul anului 1993. În afară de aceasta, băncile americane au împrumutat 214 bilioane de dolari unor împrumutători străini. Și multe dintre conducerile țărilor care au primit aceste împrumuturi nu vor mai plăti niciodată împrumuturile luate - în mod deosebit, conducerile țărilor din lumea a treia, care se luptă să supraviețuiască.

CÂND, ÎN CELE DIN URMĂ, ADEVĂRUL VA FI FĂCUT CUNOSCUT, TOȚI VOR FI RUINAȚI. COLAPSUL ECONOMIC DIN 1929 PĂLEȘTE, CA FIIND NESEMNICATIV, ATUNCI CÂND ESTE COMPARAT CU CRIZA DESPRE CARE MULȚI EXPERTI CRED CĂ, ÎN MOD SIGUR, SE VA DECLANȘA ÎNCEPÂND DE ACUM ȘI PÎNĂ ÎN ANUL 2000.

MARVIN MOOR

Dr. Ravi Batra, un expert internațional cunoscut în lumea economico-financiară, scria:

„După cel de al doilea război mondial, lumea a fost scutită de crize economice acute. Desigur, au fost câteva recesiuni și unele dintre cele mai mari, dar nici una dintre ele n-a fost așa de lungă și de feroce ca Marea Criză ce a afectat lumea în 1929 și care a durat mai bine de opt ani. Eu cred că un asemenea dezastru, dacă nu chiar mai mare, mai sever, este deja pe cale să vină”. (Ravi Batra, *The Great Depression of 1990*/New York: Dell, 1987, 9).

Dr. Batra n-a fost corect, prezicând că „această depresiune, această criză va avea loc în 1990 și va afecta omenirea până în 1996.” (Idem).

CU TOATE CĂ O AST-FEL DE DEPRESIUNE ESTE IMINENTĂ, ACEST LUCRU CU GREU POATE FI PUS LA ÎNDOIALĂ.

Nimeni nu știe când Marele Cutremur (The Big One) va lovi California de sud - ceea ce se va întâmpla cândva, în următorii câțiva ani. Între timp, fiecare cutremur ce lovește această regiune (două într-o rapidă succesiune au avut loc în iunie 1992) înseamnă că „măine, săptămâna următoare, luna următoare, anul următor, toate sunt mai primejdioase decât au fost până acum” (The Idaho Statesman, 1 iulie 1992, 3 - A).

Dacă n-ați auzit de asteroizi, atunci urmăriți emisiunile T.V. Oamenii de știință ne asigură că aceste „stânci ale zilei judecării de pe urmă”, așa cum mai sunt numiți, vor lovi în mod inevitabil pământul cândva, în viitor. După Donald Jermans, un astronom de la NASA, Laboratorul Jet Propulsion din Pasadena, California, „pământul își urmează drumul său în jurul soarelui, într-un fur-

nicar de asteroizi. Mai curând sau mai târziu, planeta noastră va fi lovită de către unul din acești asteroizi (Newsweek, 23 mai 1992, 56. 58). Opinia lui Jermans este împărțită de aproape toți savanții care au studiat problema asteroizilor. Nu este vorba - spun ei - „dacă”, ci numai „când” un asteroid mai mare va lovi planeta Pământ. Doi savanți au prezis deja că există șansa ca procentul cel mai mare de americani să moară datorită impactului cu un meteorit sau asteroid, și nu datorită unui accident de avion.

IAR CÂT PRIVEȘTE DIC-TATURA NAȚIUNILOR UNI-TE, N-AȚI AUZIT NICIODATĂ DESPRE „NOUA ORDINE MONDIALĂ” A LUI GEORGE BUSH?

BUSH NU MAI ESTE PREȘEDINTE, DAR, FIE CĂ NE PLACE SAU NU, ÎNTR-O FORMĂ SAU ALTA, ACEASTĂ „NOUĂ ORDINE MONDIALĂ” ESTE PE CALE SĂ VINĂ.

CE SPUN OAMENII RELIGIEI?

Până aici, am scos în evidență ceea ce cred oamenii de știință, economiștii și politicienii, ceea ce spun ei în legătură cu viitorul. Ceea ce poate că nu știți este faptul că liderii, conducătorii religioși spun și ei tot la fel.

Pat. Robertson, în cartea sa „The New World Order”, spune:

„În 1991, lumea avea o datorie incredibilă, de 25 trilioane dolari, în datorii particulare și publice.

Amestecul exponențial al datoriei bazate pe rezervele fracționale ale băncilor a adus la existență un monstru pe care nici o bancă centrală, nici o combinație de bănci, nici un singur guvern și nici un guvern mondial - în mod deosebit ineficiența și corupta O.N.U. - nu o poate rezolva. Când, în cele din urmă, aceste baloane se sparg,

naufragiul financiar va fi cel mai dezastruos din toată istoria omenirii” (Pat Robertson, *The New World Order* - Dallas: Word, 1991, p. 133).

Robertson crede că, în ultimele două - trei veacuri, lumea financiară a baronilor a acționat spre realizarea unei Noi Ordini Mondiale, care să fie sub controlul lor, și consideră că aceste planuri ajung la maturitate în următorii câțiva ani. Ei susțin că banii americanilor au ajutat, au finanțat revoluția bolșevică din 1917 din Rusia, pentru că scopul urmărit de bancherii lumii pentru comunism este paralel cu scopurile planurilor lor pentru America și pentru Vest.

„PÂNĂ CÂND NU VOM ÎNȚELEGE ACEST INTERES COMUN, DINTRE BOLȘEVICII DE STÂNGA ȘI CAPITALIȘTII MONOPOLIȘTI DE DREAPTA”, SPUNE ROBERTSON, „NOI NU VOM PUTEA ÎNȚELEGE PE DEPLIN ISTORIA MONDIALĂ A ULTIMILOR ȘAPTEZECI DE ANI ȘI NICI MIȘCAREA CE MERGE ÎNAINTE SPRE REALIZAREA UNEI GUVERNĂRI MONDIALE” (Idem, 71).

Nu este important pentru această discuție dacă Mr. Robertson are sau nu dreptate în legătură cu bancherii lumii, care manipulează economia mondială pentru scopuri politice. Problema este aceea că el este un conducător religios care spune aceleași lucruri pe care le spun politicienii și economiștii lumii.

UN CRAH, O PRĂBUȘIRE ECONOMICĂ STĂ SĂ VINĂ ȘI VA ÎMPINGE NEAMUL OMENESC SPRE O GUVERNARE MONDIALĂ.

Mai interesantă este viziunea viitorului văzută de mulți romano-catolici. Malachi Martin, un fost preot iezuit, care a devenit un

autor foarte popular în America, scria recent:

„El (Papa Ioan Paul) așteaptă... un eveniment care să împartă istoria omenirii, rupând imediat trecutul de viitorul ce stă să vină. Va fi un eveniment ce va fi văzut public pe cer, pe oceane și pe marile continente ale acestei planete. El va implica în mod deosebit soarele nostru pământean, care luminează zilnic și strălucește asupra văilor, asupra munților și asupra câmpiilor acestui pământ și aceasta, ca ochii noștri să poată vedea...”

Despărțirea va fi, în convingerea credinței Papei Ioan Paul, un eveniment, căci el va anula de îndată toate marile planuri ale națiunilor, pe care acestea le fac acum, și va introduce Marele Plan al Făcătorului Omului” (Malachi Martin, *The Keys of This Blood*, New York, 1990, p. 639).

Credința Papei Ioan Paul al II-lea în acest eveniment „despărțitor” ivorăște dintr-o viziune pe care trei copii dintr-un mic port portughez - Fatima - pretind că au avut-o, viziune ce le-a fost dată de Fecioara Maria în 1917. După Malachi Martin, Ioan Paul acceptă valabilitatea acestei susțineri și el crede că viziunea copiilor se va împlini în timpul vieții sale.

MAI MULT CHIAR, DL. MARTIN CREDE CĂ O GUVERNARE MONDIALĂ ESTE IMINENTĂ ȘI CĂ PAPA IOAN PAUL AL II-LEA VA CONDUCE NOUA ORDINE MONDIALĂ.

„Vrând, nevrând, suntem sau nu suntem gata, noi suntem cu toții cuprinși într-o desăvârșită întreită și globală competiție.

... Competiție în legătură cu cine va stabili primul sistem mondial de guvernare ce a existat vreodată în societatea națiunilor.

...ACEIA DINTRE NOI CARE AU ȘAPTEZECI DE

ANI VOR TRĂI SĂ VADĂ CEL PUȚIN STRUCTURA DE BAZĂ A NOII ORDINI MONDIALE. ACEIA DINTRE NOI CARE SUNT SUB PATRUZECI DE ANI VOR TRĂI, ÎN MOD SIGUR, SUB LEGISLAȚIA EI, SUB AUTORITATEA ȘI CONTROLUL EXECUTIV ȘI JUDICIAR AL EI.

Nu este prea mult a spune că, de fapt, scopul ales al pontificatului Papei Ioan Paul al II-lea... este acela de a învinge, în această competiție, care este în plină desfășurare” (Idem).

O altă grupare religioasă cu importante concepții referitoare la viitorul apropiat este religia „New Age”, care a cuprins lumea apuseană, venind din Orient. Mulți credincioși ai mișcării „New Age” cred într-o iminentă catastrofă care va cuprinde întreaga noastră planetă.

„Nostradamus, un prezicător din secolul al șaisprezecelea, a cărui enigmatică și criptică descriere a evenimentelor viitorului a constituit de mult timp o provocare pentru traducători și interpreți, a scris despre o masivă catastrofă a pământului, ce va fi urmată de o mare pace printre popoarele lumii, în timp ce diavolul este aruncat în fundul abisului. Indicații cu privire la timpul când se va întâmpla acest eveniment au făcut pe mulți să calculeze că el va avea loc în iulie, septembrie sau octombrie 1999 (Ruth Montgomery, *With Joanne Garland, Ruth Montgomery: Herald of the New-Age*, New York: Fawcett Crest, 1986, p. 233).

Fosta corespondentă de la Casa Albă, Ruth Montgomery a devenit un zelos discipol al ideilor mișcării New Age, pe la începutul anului 1960, și a scris foarte mult în următorii ani, cu privire la acest subiect. Cartea ei, „Ruth Montgomery: Herald of the New-

Age” a avut ca co-autoare pe Joanne Garland.

GARLAND SPUNE: „GHIDUL LUI RUTH MONTGOMERY A ÎNCEPUT SĂ AVERTIZEZE DESPRE O MIȘCARE, O CLĂTINARE A PĂMÂNTULUI „CU PUȚIN ÎNAINTE DE ANUL 2000”, DUPĂ CARE EA A ÎNCEPUT SĂ DICTEZE MATERIALE PENTRU LUCRAREA „A WORLD BEYOND” ÎN 1971... ACEASTĂ CATASTROFĂ GLOBALĂ, SUSȚINE GHIDUL, VA CURĂȚI PĂMÂNTUL DE POLUARE ȘI OAMENI RĂI ȘI NE VA INTRODUCI ÎN DEMULT AȘTEPTATUL NEW AGE A UNEI PERIOADE DE O MIE DE ANI DE PACE” (idem, p. 233, 234).

CE SPUNE BIBLIA?

Cele de mai sus sunt câteva idei ale unor oameni religioși. Dar ce spune Biblia? Uimitor, dar ea spune mai mult decât își dă seama marea majoritate a oamenilor. Mulți oameni trec cu vederea importanța reală a unei declarații a Domnului Hristos, citată de Luca în Evanghelia sa: Luca 21, 25-26: „Vor fi semne în soare, în lună și în stele. Și pe pământ va fi strâmtorare printre neamuri, care nu vor ști ce să facă la auzul urletului mării și al valurilor; oamenii își vor da sufletul de groază, în așteptarea lucrurilor care se vor întâmpla pe pământ; căci puterile cerurilor vor fi clătinate.”

Să reținem faptul că după Domnul Isus, semnele din soare, lună și stele vor produce panică - „va fi strâmtorare” (chin, suferință și nesiguranță, greutăți printre popoare, în mod deosebit la auzul urletului mării și al valurilor”. Luca continuă, spunând că întreg neamul omenesc va fi

însăpământat de această clătinare a corpurilor cerești.

Nu putem spune în mod precis ceea ce a vrut să spună Domnul Isus, deși ne îndreptăm din nou și destul de mult spre semnele din ceruri, despre care au prezis atât Malachi Martin, cât și Papa Ioan Paul al II-lea. Am subliniat mai sus că, în anii din urmă, oamenii de știință au început să avertizeze lumea despre efectele devastatoare pe care le va avea asupra pământului impactul cu un mare asteroid. Dacă aceasta este ceea ce a dorit să spună Domnul Isus, rămâne de văzut, deși faptul acesta s-ar potrivi cu ceea ce a spus El.

Numeroase referiri pot fi găsite în Cartea Apocalipsului despre masive distrugerii cauzate planetei noastre, pe lângă groaznicile devastări ecologice. Dacă cele spuse în Cartea Apocalipsului sunt corecte, atunci mișcarea, mutarea pământului de la axa sa, așa cum este prezisă de New Age, având ca rezultat frângerea crustei pământului, se poate întâmpla:

„Al șaptelea a vărsat potirul lui în văzduh. Și din Templu, din scaunul de domnie, a ieșit un glas tare care zicea: 'S-a isprăvit!'

Și au urmat fulgere, glasuri, tunete, și s-a făcut un mare cutremur de pământ, așa de tare, cum, de când este omul pe pământ, n-a fost un cutremur așa de mare.

Toate ostroavele au fugit, și munții nu s-au mai găsit.” - Apoc. 16, 17, 18, 20.

Ravi Batra și Pat Robertson, anticipează o teribilă prăbușire (colaps) economică în viitorul apropiat. Mulți oameni nu sunt conștienți de faptul că Apocalipsul este cu totul de acord cu acestea:

„Vai! Vai! Cetatea cea mare, Babilonul, cetatea cea tare!

Într-o clipă ți-a venit judecata!

„Negustorii pământului o plâng și o jelesc, pentru că nimeni nu le mai cumpără marfa...

„Roadele atât de dorite sufletului tău s-au dus de la tine. Toate lucrurile alese, strălucite, sunt pierdute pentru tine și nu le vei mai găsi. Cei ce fac negoț cu aceste lucruri, care s-au îmbogățit de pe urma lui, vor sta departe de ea de frica chinului ei. Vor plânge și se vor tângui.

„Iși aruncau țărână în cap, plângeau, se tânguiau, țipau și ziceau:

„Vai! Vai! Cetatea cea mare, al cărei belșug de scumpeturi a îmbogățit pe toți cei ce aveau

corăbii pe mare; Într-o clipă a fost prefăcută într-un pustiu!”

(Apoc. 18, 10, 11, 14, 15, 19).

Să reținem și următoarea descriere din Apocalips 8, despre groaznică devastare ecologică:

„Și cei șapte îngeri, care aveau cele șapte trâmbițe, s-au pregătit să sune din ele.

Îngerul dintâi a sunat din trâmbiță. Și a venit grindină și foc amestecat cu sânge, care au fost aruncate pe pământ: și a treia parte a pământului a fost ars, și a treia parte din copaci au fost arși, și toată iarba verde a fost arsă.

Al doilea înger a sunat din trâmbiță. Și ceva ca un munte mare de foc aprins a fost aruncat în mare; și a treia parte din mare s-a făcut sânge;

Și a treia parte din făpturile, care erau în mare și aveau viață, au murit: și a treia parte din corăbii au pierit.

Al treilea înger a sunat din trâmbiță. Și a căzut din cer o stea mare, care ardea ca o făclie, a căzut peste a treia parte din râuri și peste izvoarele apelor.

Steaua se chema „Pelin”; și a treia parte din ape s-au prefăcut în pelin. Și mulți oameni au murit din pricina apelor, pentru că fuseseră făcute amare.” - Apoc. 8, 6-11.

DAR... VORBEȘTE OARE BIBLIA CEVA DESPRE O CONDUCERE, UN GUVERN MONDIAL? CATEGORIC! SĂ

REȚINEM URMĂTOARELE PASAJE DIN APOCALIPS:

„Am văzut ridicându-se din mare o fiară... Și tot pământul se mira după fiară... **ȘI I S-A DAT STĂPÂNIRE PESTE ORICE SEMINȚIE, PESTE ORICE NOROD, PESTE ORICE LIMBĂ ȘI PESTE ORICE NEAM**” (Apoc. 13, 1, 3, 7).

„**CELE ZECE COARNE**, pe care le-ai văzut, sunt zece împărați, care n-au primit încă împărăția, ci **VOR PRIMI PUTERE ÎMPĂRĂTEASCĂ TIMP DE UN CEAS ÎMPREUNĂ CU FIARA. TOȚI AU ACELAȘI GÂND ȘI DAU FIAREI PUTEREA ȘI STĂPÂNIREA LOR**” (Apoc. 17, 12, 13).

EDITORIAL

(Continuare din p. 1)

Pentru acest motiv, trebuie să ajungem cu toții să realizăm în viața noastră experiența unei profunde convertiri, a unei categorice delimitări față de păcat, pentru că nimic înținat nu va intra în Împărăția Cerului.

„Având în vedere evenimentele ce vor clătina pământul, evenimente ce vor avea loc în ziua cea mare a Domnului, membrii bisericii trebuie să fie avertizați, treziți, să se audă un glas de alarmă, pentru că ei trebuie să caute să realizeze în viața lor o profundă și adevărată convertire, o reală pocăință, din toată inima.

Un nou spirit trebuie să domine viața și activitatea noastră, așteptarea noastră. Nu un spirit al manifestărilor exterioare, al spectacolului, ci unul blând și umil, dar profund ancorat în Hristos și despărțit cu totul de păcat și influența lui, iată ce trebuie să caracterizeze pe toți aceia care se roagă:

„Vină Împărăția și facă-se voia Ta!”

ACEASTA SUNĂ UIMITOR A ORGANIZAȚIA NAȚIUNILOR UNITE, ÎN CARE DIFERITELE NAȚIUNI ÎȘI PĂSTREAZĂ INDEPENDENȚA, DAR TOTUȘI DAU CEVA DIN AUTORITATEA LOR ASUPRA POPOARELOR LUMII, PENTRU SAU ÎN FOLOSUL BINELUI COMUN.

Oamenii de știință avertizează în legătură cu posibilitatea potențială a unei mari catastrofe în viitorul apropiat, iar în diferitele grupări religioase se prezice același lucru. Se va întâmpla oare aceasta în zilele noastre? Eu pot să demonstrez, să dovedesc acest lucru, dar cred că răspunsul la aceste două probleme poate să fie foarte bine... Da! Dar marea și reala întrebare este aceasta: Dacă aceste lucruri sunt adevărate, reale, ce înseamnă ele atunci când se vor întâmpla? De asemenea, ce înseamnă ele pentru noi acum, înainte ca să aibă loc?

Domnul Isus a zis: „Când veți vedea întâmplându-se aceste lucruri, să știți că Împărăția lui Dumnezeu este aproape” (Luca 21, 31). În contextul întregului capitol în care El rostește aceste cuvinte, Isus vrea să spună că aceste semne arată că a doua venire a Domnului este aproape.

Mulți creștini de astăzi sunt convinși că Domnul Hristos va reveni în viitorul foarte apropiat. Dacă lucrul acesta este adevărat, atunci profețiile Bibliei în legătură cu domnia lui Antichrist (asupra unei Noi Ordine Mondiale) stau, de asemenea, să se înlăptuiască. **EU CRED CĂ DEPRESIUNEA SAU CRIZA ECONOMICĂ TERIBILĂ ȘI DEVASTATOARELE CALAMITĂȚI NATURALE PE CARE LE-AM PREZENTAT MAI SUS, ÎN ACEST CAPITOL, VOR PROPULSA LUMEA ÎN**

ACEA CONDUCERE MONDIALĂ UNICĂ, NOUL GUVERN MONDIAL, MULT MAI REPEDE DECÂT ÎNDRĂZNEȘTE SĂ VISEZE CEL MAI ZELOS SUSȚINĂTOR AL „NOII ORDINI MONDIALE”.

Din fericire, este totuși speranță. Căci din haosul acestor calamități, din ruinele Noii Ordine Mondiale ale lui Antichrist, Dumnezeu, personal, va stabili ultima și veșnică NOUĂ ORDINE MONDIALĂ.

Trad.

D. Popa

DIN PARADIS, LA PARADIS

*Am găsit în Tine
Splendoarea vieții,
Minunea iubirii.*

*Am găsit aur
Curățit prin foc,
Am găsit haina albă
Spălată cu sânge.*

*Am găsit harpă,
Ce așteaptă cântarea
mea*

De laudă.

*Am găsit triumful
Sclipind în ochii îngerilor
Tăi*

*Am găsit paradisul
Pe care-l doream
Neîncetat... și*

*Ai aprins în Mine
Focul dragostei Tale
Și s-a stins atunci focul
Vechiului meu paradis.*

Kemes Maria Magdalena

ȘTIAȚI CĂ?

Un profesor doctor a întrebat pe studenții săi, cum ar proceda în situația următoare?

„Tatăl suferă de sifilis, iar mama este tuberculoasă. Au deja patru copii. Primul este nevăzător, al doilea a murit. Al treilea este surdomut, iar al patrulea este tuberculos. Mama este gravidă și așteaptă al cincilea copil. S-ar recomanda în acest caz special întreruperea sarcinei?”

Majoritatea studenților au recomandat avortul. La aceasta profesorul a spus:

„Vă felicit domnilor și doamnelor! Știați oare că prin decizia dumneavoastră l-ați fi omorât tocmai pe Beethoven?”

Trad. Aurel Pălășan

● ANUNȚ ●

Între 30 iulie și 1 august 1993, va avea loc în comunitatea Matca, Județul Galați, întâlnirea tuturor foștilor deținuți adventiști.

Întâlnirea are ca scop organizarea „Asociației Foștilor Deținuți Adventiști” și, în același timp, o întâlnire a acestora - prima după decembrie 1989.

Toți aceia care, pentru „credința dată sfinților odată pentru totdeauna”, au avut de suferit în închisorile și lagărele de muncă ale regimului comunist, sunt rugați a lua parte la această întâlnire.

Relații la telefon 0926-14076, la fr. Niculaescu Traian și Ciobanu Vasile, Tecuci, Str. Transilvaniei 28, Bl. M.2/ap. 6/Jud. Galați Cod 6300.

MINUNI CONTEMPORANE

Anul trecut, am făcut o vizită în locurile copilăriei mele. Cu ocazia acestei vizite parcurgeam drumul Slatina-Pitești-București, prin regiuni frumoase, de care mă bucuram nespuse. Pe la km 35 de la Slatina, privirea mi s-a oprit pe un indicator care arăta drumul spre o localitate foarte importantă cândva, și-mi aduc aminte că, pe atunci, milițianul din post îți făcea semn să micșorezi viteza, chiar dacă indicatorul de la bord nu arăta mai mult de 40 km la oră. Era localitatea Scornicești.

De data aceasta, am zărit un prieten care aștepta ceva la această intersecție. Am oprit microbuzul cu care eram și ne-am îmbrățișat cu bucurie. Nu ne mai văzusem de mai bine de 20 de ani.

Printre alte lucruri pe care le-am discutat, prietenul acesta mi-a povestit despre o frumoasă vilă din Scornicești, pe care proprietarii vor s-o vândă, ca și despre faptul că o biserică baptistă din străinătate s-a oferit s-o cumpere, spre a o folosi ca școală a misiunii baptiste. Suma nu era prea mare și prietenul m-a invitat s-o văd. Bine, am zis eu, la întoarcere am să mă opresc și am să vorbesc cu proprietarul.

Peste câteva zile, într-o frumoasă zi de toamnă, am oprit în fața acestei frumoase vile. Pomii erau încărcăți de roade și în

mijlocul grădinii o terasă înconjurată de viță de vie, plină de struguri.

Am intrat în curte, am spus că suntem adventiști și că am dori să discutăm în legătură cu casa.

Doamne, proprietăreașă a casei, Doamna Bărbulescu, ne-a primit foarte bine, iar când a auzit că suntem adventiști, s-a luminat la față și mi-a spus arătându-mi Biblia: „Și eu o citesc și văd că este o carte adevărată.” Dumnezeu a condus astfel întâlnirea și discuțiile noastre, încât pot spune plin de umilință și încredere: „Dumnezeu ne ascultă prin minuni.”

Din discuție am înțeles însă că problema cea mai importantă nu era casa, ci fiul dănsei, care bolnav fiind, dorea să-și recapete sănătatea, fiind dispusă să facă totul pentru vindecarea fiului ei.

Fiul dănsei avea nevoie de o operație ce se putea face numai în străinătate. Am înțeles că era momentul „Samariteanului milos”. Ocazia de a arăta practic ceea ce spunem atunci când vorbim oamenilor despre iubirea lui Dumnezeu.

Ne-am despărțit cu dorința de a-l ajuta pe băiat și de a împlini dorința unei mame.

Și Dumnezeu ne-a ajutat să putem face acest lucru.

Cu recunoștință pentru această dezinteresată împreună simțire, fiul a donat partea sa de moștenire Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea pentru a se înființa acolo o Casă de Rugăciune. Iată ce se spune în actul de donație:

„Rog pe cei ce se vor aduna în această Casă de Rugăciune să se roage și pentru mine, cum și pentru toți oamenii, ca să devină mai buni. Dacă această dorință îmi va fi împlinită, atunci consider că donația mea și-a împlinit menirea.”

Așa se face că astăzi avem o adunare în Scornicești, pe care, când aveți ocazia, vizitați-o. Dar nu numai atât. Și alte suflete din familia Bărbulescu se interesează de adevăr.

Admirăm faptele de sacrificiu ce le fac alții și ne entuziasmăm. Dar Domnul ne va întreba pe fiecare în parte ce facem. Ce fac eu? Ce faci tu, iubite cititor?

Să ne ajute Bunul Dumnezeu să facem tot ce ne stă în putere pentru Dumnezeu și cauza Evangheliei Sale.

Nicu Stănoiu

Hannover-Germania

IN MEMORIAM

1909 - 1993

*„Vei intra în mormânt la bătrânețe, ca snopul strâns la vremea lui”
(Iov 5, 26.)*

A adormit în Domnul, la vârsta de 84 de ani, fratele Cazan Gheorghe, pastor pensionar, membru al comunității Arad.

Fratele Cazan Gheorghe vede lumina zilei în comuna Macea, județul Arad, la data de 6 august 1909, fiind primul copil în familia Cazan Gligor și Maria. Va urma cursurile școlii primare în comuna natală, iar la 16 ani, în 1925, va încheia legământ cu Dumnezeu, prin botez. În toamna anului 1929, va începe cursurile Institutului Biblic de la Târnăveni. După absolvirea Institutului Biblic, primește chemarea să lucreze ca misionar în București - Comunitățile Belu, Elena Cuza și Vasile Lascăr. Aceasta avea loc la 1 septembrie 1937.

La sfârșitul anului 1937, se căsătorește cu sora Maleș Irina, aceasta sprijinindu-l în viața și activitatea sa, timp de 51 de ani. Va împleti împreună cu soția atât bucuriile, cât și necazurile unei activități binecuvântate de cer. Mulți tineri au găsit ajutor, sprijin și îndrumare în casa lor. În 1949, înfiază pe nepoata soției, Maleș Aurelia de 4 ani (prin căsătorie Ritivoi) - bucuria familiei întregindu-se.

În mai 1938, activează ca lucrător în Caransebeș și Lugoj. În 1941, este chemat secretar de departamente la Conferința Oltenia-Banat, iar la 24 decembrie 1942 este întărit, prin binecuvântare, ca pastor al Bisericii Adventiste. Din mai 1951, va lucra în mai multe comunități din districtul Arad. În 1953, este chemat la responsabilitatea de consilier la Conferința Bacău, apoi, în 1955, va fi consilier la Conferința București, iar din 1956 va fi președintele Conferinței Oltenia-Banat. Din 1961, va lucra ca pastor în Districtul Caracal, iar în 1968 va fi mutat în Arad, servind comunitățile Sepreuş, Mișca, Sinteia Mare, Socodor și Pilu, până la data de 30 aprilie 1975, când se pensionează, slujind apoi o perioadă de timp ca prezbiter al comunității Arad.

A fost blând și înțelegător, a lucrat cu pasiune, îndeplinindu-și chemarea. Închide ochii în nădejdea nestrămutată a răsplătirii finale și credința iminentei reveniri a Mântuitorului.

Cei dragi, frățietatea și pastorii prezenți, l-au condus pentru a-l depune pe patul de pulbere din locul odihnei vremelnice, în așteptarea trâmbiței învierii din Ziua cea mare a Domnului.

Cuvântul de mângâiere al Scripturii a fost rostit de frații Aron Moldovan și Engelhardt Adam.

*„Plata să-ți fie deplină din partea Domnului,
Dumnezeului lui Israel.”
(Rut 2, 12)*

Comitetul Conferinței Banat

ISTORIA ADVENTĂ S-A SCRIS ȘI ÎNCĂ SE MAI SCRIE

Pavel Memete,
Secretar-Trezorier
Conferința Banat

„Dumnezeule, am auzit cu urechile noastre și părinții noștri ne-au povestit lucrările pe care le-ai făcut pe vremea lor, în zilele de odinioară.” (Ps. 44, 1).

„El face lucruri mari... minuni fără număr.” (Iov 9, 10).

istoria Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea din Socodor, Județul Arad, începe să se scrie în anul 1906 și primul truditore la scrierea ei, prin viață și cuvânt, este Unc Gheorghe.

Baptist de religie, socodoreanul Unc Gheorghe, în anul 1902, ajunge în Germania, unde va intra în legătură cu mesajul întreitii solii îngerești. În anul 1906, se reîntoarce la Socodor, unde împărtășește fraților de credință marea descoperire a adevărului prezent. Primele familii care acceptă credința adventă au fost Idricău Petru și Idricău Axente. Simpatizanții s-au înmulțit și prima comunitate din zona Ardealului ia ființă aici, în anul 1908. Prezbiterul comunității este fratele Idricău Petru, care a trăit până la patriarhală vârstă de 93 de ani (1875-1968). A condus comunitatea în această calitate, timp de 39 de ani.

În anul 1911, cu mijloace proprii, membrii comunității locale își ridică un lăcaș de închinare pe terenul cumpărat în 1908 de fratele Idricău Petru. Aici și-a desfășurat activitatea comunitatea locală pînă la 12 septembrie 1992, lăcaș care nu a mai suferit nici o modificare timp de 81 de ani.

Dorința de a avea un loc de închinare adecvat rămâne multă vreme o iluzie și se părea că nimic nu prevestește vreo schimbare.

„Dumnezeu să aibă milă de noi și să ne binecuvânteze, să facă să lumineze peste noi fața Lui, ca să se cunoască pe pământ calea Ta.” (Ps. 67, 1-2) - era exprimarea lăuntrică, nerostită a unor credincioși care suspinau și se consumau privind spre locul de închinare.

Și Dumnezeu care lucrează și face minuni este activ și la Socodor, pentru că este în joc Numele Său.

După evenimentele din decembrie 1989, se achiziționează un imobil și, în primăvara anului 1990, se încep lucrările pentru noua Casă de Rugăciune. Au urmat apoi doi ani ai credinței și curajului, pentru realizarea unei investiții care a necesitat perseverență, consum nervos, sacrificii și lacrimi din partea a o mână de oameni (60 de membri), prin care Dumnezeu a făcut o minune, o minune a mărturiei advente în locul acesta.

Inaugurarea Casei de Rugăciune a avut loc în Sabatul din 19 septembrie 1992, fiind prezent și fratele Nelu Dumitrescu, președintele Uniunii.

„Prin credință Avraam, când a fost chemat să plece într-un loc... a ascultat și a plecat...” (Evrei 11, 8).

Asemenea patriarhului de pe vremuri, care pe oriunde umbla ridica un altar pentru închinare Dumnezeului Creator, familia Idricău Axente, din Socodor, va pleca la Sinte Mare, la Sepreuș și apoi, în anul 1925, la Apatu, județul Arad. Cu puțină vreme înainte de mutare, ca urmare a unui tragic accident, unul dintre fii își pierde viața. Lovitura primită nu-l doboară, nu-l descurajează pe Axente, care este conștient că împreună cu familia sunt obiectul urii celui rău, dar și al dragostei lui Dumnezeu, care are un plan cu ei.

Muncind și propovăduind întreita solie, sunt binecuvântați cu suflete prețioase, care acceptă adevărul advent. Când a venit în Apatu nu aveau bogății, dar, în următorii ani, țarina le-a rodit atât de bogat, încât, în anul 1929, prima Casă de Rugăciune a fost ridicată aici pe cheltuiala fratelui Idricău Axente.

Vrăjmașul nu s-a dat bătut, lucrarea întâmpinând dese și

- (Continuare în p. 14) -

COMUNITATEA ADVENTISTĂ DIN LAGĂRUL DE LA POARTA ALBĂ (4)

V. Fereșteanu

altă veste bună ne-a umplut inimile de speranță. Se sistează lucrările de la Canal. Mai mult de jumătate dintre noi sunt duși la Cernavodă, la Simeria și în alte colonii de muncă, iar restul suntem transferați la Poarta Albă.

Aici, la Poarta Albă, cei peste 30 de sâmbătari, sunt organizați într-o brigadă, împreună cu alți treizeci de militari, și primesc o baracă. Dintre noi, cei cu studii teologice sunt transferați în altă parte.

Fr. Arthur Ieremia beneficiază de o grațiere specială și rămânem doar cu fratele Varadi și Tremurici, dintre cei care mai fuseseră la Seminarul Teologic de la Brașov.

Odată plecați predicatorii, ne-am văzut obligați să luăm noi inițiativa. Astfel, am trecut la organizarea Comunității Adventiste din lagărul de la Poarta Albă. Deși ne aflam în situația în care ne aflam, organizarea Comunității s-a făcut prin alegeri. Fratele Varadi Iosif a fost ales prezbiter; Tremurici Ioan, prim-diacon; Pop Eugen, dirijor. Au mai fost aleși ca responsabili pentru Școala de Sabat, dirijori-ajutori și alte slujbe frații: Chicoș Haralambie, Ștefanache, Radu Ioan, Pantelie Petrică, Azamfirei Ștefan, etc.

Timp de un an de zile, înainte de decretul de grațiere, în fiecare seară aveam o oră de studiu, sub formă de predică din Apocalips, prezentată de Chicoș Haralambie, Varadi, Tremurici și alții. Începerea studierii Apocalipsului s-a datorat unei întâmplări interesante. Un tânăr dintre noi, care era inclinat să plece urechea la unele voci, a avut într-o noapte un vis: Cineva l-a legat la ochi cu o pânză neagră și prin pânza aceea a văzut scris: „Biserica este Babilon”. Între timp, însă, cineva a aprins lumina în cameră și inscripția văzută prin pânza neagră a dispărut. Toți am fost de acord că lumina văzută în vis și care trebuia aprinsă era studiul profețiilor, potrivit cu cele spuse de apostolul Petru (2 Petru 1, 19). Și am început de atunci seminarile de Apocalips.

Cum funcționa Comunitatea Adventistă de la Poarta Albă?

În Sabat, aveam „Școala de Sabat”, după lecțiuni din memorie, despre Istoria Biblică a Vechiului și Noului Testament. Erau discuții ample și benefice. Apoi aveam, ca în orice comunitate, ora de predică. Cu excepția „Sfintei Cine”, totul se desfășura ca în comunitățile noastre „de afară”.

În fiecare dimineață, un sfert de oră era rezervat pentru textul de dimineață și studiul lecțiunii. Seara, aveam Seminarul de Apocalips. După ce s-a terminat studierea Apocalipsului, am studiat Evanghelia după Ioan, epistolele lui Petru și altele. Înainte și după orele de studiu, aveam cor bărbătesc, un cor cu voci bune și cu destui cunosători ai muzicii.

La orele noastre de seara, veneau și alți militari din alte barăci. Pot spune că aceștia erau mai interesați de seriile noastre de profeții, ținute seară de seară în condiții vitrege, decât admiratorii unor cunoscute seriile din programele de acum ale televiziunii.

Odată, a venit o comisie de la București și ne-a găsit Sâmbăta în timpul orei de predică. A întrebat pe brigadier ce este cu noi de nu suntem la muncă. Acesta le-a explicat că suntem sâmbătari și că Sâmbăta nu ieșim la lucru. Atunci au căutat să ne intimideze, să ne amenințe că ne va împrăstia în toată țara. Le-am spus că n-ar fi rău, căci am avea ocazia, în fiecare vineri seara și Sâmbăta, să facem cunoscut adevărul și credința noastră.

După plecarea lor, unli s-au temut să ne mai adunăm. Dar cei care am avut încredere în Dumnezeu, am continuat

- (Continuare în p. 14) -

SACRIFICIUL NU ÎNLOCUIEȘTE CREDINCIOȘIA

„Religia lui Hristos supune spiritul egoist și transformă mintea și sentimentele; ea aruncă în țărână mândria oamenilor, pentru ca numai Dumnezeu să fie înălțat.”

(5 T/275)

In lume, evenimentele sunt apocaliptice. Întreaga planetă locuită este frământată cum nu a mai fost niciodată în istoria ei multi-milenară. Popoarele și națiunile sunt prinse și împinse într-o mișcare uriașă. Eforturile conducătorilor de a le stăpâni și a le calma par zadarnice. Forțe de jos, din adâncuri, de care oamenii nu-și dau seama, îi incită fără încetare. Pe lângă aceste mișcări sociale, nivelul moralității a scăzut într-o măsură nu numai alarmantă, dar, putem spune fără să greșim, într-o măsură înspăimântătoare. Scenele ce se desfășoară zi și noapte sub ochii neputincioși ai pușinilor oameni, care mai păstrează în sufletele lor temerea de Dumnezeu, sunt scene care îi aruncă în disperare de nedescris.

Pe lângă aceste mișcări sociale și morale ale miliardelor de oameni, însăși planeta se clatină și ce n-a făcut în decursul secolilor și mileniilor face acum în fiecare zi și am putea spune la fiecare pas. Dezastre și nenorociri în aer, în apă și pe uscat au loc sub ochii îngroziți, în toate continentele și țările lumii.

Convingerea că marele final este foarte aproape nu este numai a celor credincioși, numai a celor ce au lumina Sfințelor Scripturi. Nu este numai a celor ce cunosc profețiile și timpurile pe care le trăim și evenimentele ce se desfășoară în mijlocul națiunilor înfuriate și puse pe distrugere. Această convingere a ajuns să fie și convingerea celor din afara bisericii, a celor ce nu au nici măcar Biblia în casele lor. Această convingere este unanimă.

Intenția noastră nu este să facem o descriere detaliată a evenimentelor tumultuoase care se revarsă năvalnic, întocmai ca un uragan care ar vrea să înghită totul în calea lui, ci este un gând ce ar trebui să ne preocupe și să ne stăpânească.

Pastor pensionar,
H. Artinian

Avem cu toții ferma convingere că, foarte curând, lucrarea lui Dumnezeu, prin biserica Sa îmbrăcată și plină de Duhul Sfânt, se va încheia. Ea va fi o încheiere glorioasă, care va întrece cu mult începuturile ei, odată cu marea zi a Cincizecimii. Mulțimi necunoscute astăzi vor alerga la Domnul și la mântuirea Lui, pe care El o oferă încă o dată - pentru ultima dată - oricărui suflet sensibil și însetat. Vestea cea bună a Evangheliei va fi auzită pretutindeni și nimic nu va mai putea împiedica sufletele, pentru care Mântuitorul Și-a dat viața Sa scumpă și curată pe crucea de pe Golgota, să vină la El și la sânul Său părintesc și iubitor, ca să găsească iertarea și mântuirea.

Cerul își va face partea lui. Avem această asigurare chiar de la El. Va trebui să facem și noi partea noastră. Ni se va cere să facem sacrificii. Va fi nevoie de aceste sacrificii, atât pentru binele nostru, cât și pentru binele milioanei de oameni care așteaptă să audă, să răspundă invitației și să vină înainte de a fi prea târziu.

Dar trebuie să știm de la început că sacrificiile, oricât de mari și de substanțiale ar fi, nu înlocuiesc credințioșia, devotamentul și consacrarea noastră sinceră și deplină.

Mântuitorul ne-a spus, referindu-Se la sacrificii: „Nu vă strângeți comori pe pământ, unde le mănâncă molii și rugina, și unde la sapă și le fură hoții; ci strângeți-vă comori în cer, unde nu le mănâncă molii și rugina, și unde hoții nu le sapă, nici nu le fură. Pentru că unde este comoara voastră, acolo va fi și inima voastră.” (Mat. 6).

În Spiritul Profetic avem sfaturi prețioase și pline de lumină în ceea ce privește nevoia de sacrificii pentru încheierea lucrării. Descriind planurile și intențiile vrăjmașului, serva Domnului scrie: „Am văzut că Satana își îndemna îngerii să întindă

curse mai ales pentru aceia care așteptau a doua venire a lui Hristos și țineau poruncile lui Dumnezeu... Nimiciți iubirea dintre ei. Acelora care au mijloace în-suflați-le tot felul de scuze cu înfățișare temeinică, pentru ca nu cumva să le dea din mână. Stăpâniți dacă se poate partea bănească...” (E.V., p. 240).

Astfel, am fost puși în gardă ca nu cumva să ne lăsăm înșelați de vrăjmașul Mântuitorului și al oamenilor. Dar să nu uităm niciodată că, oricât de substanțiale ar fi sacrificiile ce ni se vor cere și oricât de binevoitori am fi ca să dăm pentru încheierea lucrării, sacrificiile noastre nu vor putea înlocui credințioșia și consacrarea noastră.

Nimeni nu a făcut sacrificii mai mari ca Mântuitorul nostru. El a lăsat gloriile de nedescris ale tronului Universului. El a devenit sărac, încît putea să spună: „Vulpile au vizuini și păsările cerului au cuiburi; dar Fiul omului n-are unde-și odihni capul.” (Mat. 8,20). Despre marele și negalabilul Său sacrificiu a scris și apostolul Pavel: „Căci cunoașteți harul Domnului nostru Isus Hristos. El, măcar că era bogat, S-a făcut sărac pentru voi, pentru ca prin sărăcia Lui voi să vă îmbogățiți.” (2 Cor. 8, 9).

El Și-a dat viața Sa scumpă pe crucea de pe Golgota pentru salvarea oamenilor, dar marele Său sacrificiu niciodată nu a înlocuit credințioșia Lui. Mântuitorul spunea: „Cine dintre voi Mă poate dovedi că am păcat?” (Ioan 8, 46). Iar Pavel, în puternicele lui predici și valoroasele lui scrieri, spunea: „Dar Hristos este credincios ca Fiul, peste casa lui Dumnezeu...” (Evr. 3, 6). Iar cea mai puternică dovadă că, în clipele când aducea supremul sacrificiu, era și credincios în mod desăvârșit a fost atunci când guvernatorul roman, Pilat din Pont, a ieșit afară și a declarat în mod public și în fața tuturor acuzatorilor Săi: „Eu nu găsesc nici o vină în omul

acesta... Nici Irod nu a găsit vreo vină, căci ni l-a trimis înapoi; și iată că omul acesta n-a făcut nimic vrednic de moarte.” (Luca 23, 4, 14, 15). Dar dovada cea mai înduioșătoare a fost mărturisirea fostului tâlhar: „Dar omul acesta n-a făcut nici un rău.” (Luca 23, 41).

Astfel că marele Său sacrificiu nu a înlocuit cu nimic credințioșia, curăția și consacrarea Lui. El nu a încetat niciodată de a fi Fiul iubit al lui Dumnezeu, atât pentru sacrificiul Său, cât și pentru credințioșia Lui neclintită față de voia Tatălui Său, exprimată atât de clar în poruncile sfinte și veșnice.

Toți apostolii Lui au călcat pe urmele Sale sfinte și curate. Petru spunea: „Iată că noi am lăsat tot și Te-am urmat.” Adevărat sacrificiu pentru el și pentru toți ucenicii care, ca și El, nu au stat la îndoială, de a renunța la tot și a-L urma. Din partea lor se știau cele două aspecte: sacrificiul, dar și credințioșia și devotamentul lor până la moarte.

Este bine cunoscută viața și activitatea apostolului Pavel. Spre încheierea vieții lui, putea să spună: „Dar lucrurile, care pentru mine erau câștiguri, le-am scotit ca o pierdere din pricina lui Hristos. Ba încă și acum privesc toate aceste lucruri ca o pierdere, față de prețul nespus de mare al cunoașterii lui Hristos Isus, Domnul meu. Pentru El am pierdut toate și le socotesc ca un gunoi, ca să câștig pe Hristos, și să fiu găsit în El, ... Și să-l cunosc pe El și puterea învierii Lui și părășia suferințelor Lui, și să mă fac asemenea cu moartea Lui; ca să ajung cu orice chip, dacă voi putea, la învierea din morți” (Fil. 3, 7-10).

Dar cine se poate îndoi de credințioșia lui Pavel? Pe lângă sacrificiile făcute, în tot cursul vieții și activității lui a căutat și a urmărit ca nu cumva sacrificiile sale să fie puse în contul credințioșiei lui. El știa foarte bine, ca și toți ceilalți conlucrători ai lui, că

nu se poate credincioșie fără sacrificii, dar nici sacrificii fără credincioșie. El știa foarte bine că ele merg mână în mână. Apostolii și toți credincioșii din timpurile acelea istorice, precum și din toate timpurile de atunci și până astăzi, au știut acest mare adevăr chiar de la Acela care i-a învățat atât sacrificiul, cât și credincioșia. Ambele vor fi răsplătite de El. Se ține cont cu exactitate, atât de una, cât și de cealaltă. Cel care a spus: „Fii credincios până la moarte, și-ți voi da cununa vieții” (Apoc. 2, 10), a zis și: „Și oricine va da de băut un pahar cu apă rece unuia din acești micuți, în numele unui ucenic, adevărat vă spun că nu-și va pierde răsplata” (Mat. 10, 42).

Trăim vremurile de pe urmă. Semnele sfârșitului se împlinesc cu repeziciune uimitoare. Cine știe ce va aduce ziua de mâine? S-ar putea întâmpla ca, mai repede decât ne gândim noi, vocea Scumpului nostru Mântuitor să se audă prin biserică Sa: „E timpul marilor sacrificii. Dar ele nu vor înlocui niciodată credincioșia voastră. Fii credincios până la moarte, și-ți voi da cununa vieții.”

Este gata setul de casete audio „Cartea Cărților” (Vechiul Testament), într-o interpretare de excepție.

Înregistrarea executată în studioul „Vocea Speranței” din str. Argeș, Nr. 8, Sectorul 2, București.

ISTORIA ADVENTĂ S-A SCRIS ȘI ÎNCA SE MAI SCRIE

- (Continuare din p. 10) -

constante împotriviri, culminând vineri noaptea, înaintea inaugurării, când răufăcătorii au murdărit atât exteriorul, cât și intrarea Casei de Rugăciune.

A trecut o bună bucată de vreme și nevoia lărgirii „cortului” era imperios necesară. Înainte de revoluție, s-au început lucrările de extindere și amenajare a noii Case de Rugăciune, pe același loc, însă mult mărită.

Sabatul inaugurării din 12 septembrie 1992 - ocazie la care a fost prezent și fratele Nelu Dumitrescu, președintele Uniunii Române - a fost un Sabat al recunoștinței, laudei și mulțumirii către Dumnezeu.

Și, dacă astăzi există o comunitate adventistă de 170 de membri în Apateu, dar și în multe localități din vecinătate, este pentru că Duhul lui Avraam a mișcat acum 80 de ani un om.

Ajută, Doamne, ca și astăzi cât mai mulți să fim mânați de același Duh și atunci vei reveni curând.

COMUNITATEA ADVENTISTĂ DIN LAGĂRUL DE LA POARTA ALBĂ (4)

- (Continuare din p. 11) -

adunările noastre. Interesant, în curând numărul participanților a crescut, așa că am făcut trei grupe. Trei predicatori, spre slava lui Dumnezeu. Ce vremuri pline de puterea credinței!

În iarna anilor 1953 - 1954, a fost un viscol puternic, care a înzăpezit mai mult de o săptămână șoselele și calea ferată. Așa că,

în acest timp, n-am mai avut pâine și mâncare (era puțină). Atunci ne-am îndreptat spre făgăduințele lui Dumnezeu (Ps. 34, 10; 37, 18; 33, 18; 33, 18, 19; Mat. 4,4).

Privind înapoi, acum, după trecerea anilor, aduc slavă lui Dumnezeu. Grupa noastră de tineri adventiști de ziua a șaptea a trecut prin închisori și lagăre de muncă, la adăpostul ocrotitor al iubirii lui Dumnezeu, care și-a împlinit cu noi făgăduințele Sale.

Veșnicia va asista la planul minunat pe care Dumnezeu l-a avut cu fiecare dintre noi, atunci când a îngăduit să fim trecuți prin cuptorul încercărilor.

„Lăudați pe Domnul că este bun,

Căci în veac ține îndurarea Lui.”

NU JOS, CI SUS

Nu jos, ci sus să-mi țin privirea mereu spre cele dragi și noi, nu-i rău că noi suntem în lume, ci-i rău când lumea este-n noi.

Nu jos, ci sus e fericirea de care eu doresc s-ascult, de-aș plânge-o prea puțin aicea, aș plânge-o dincolo prea mult.

Nu jos, ci sus o să se vadă ce-i roditor și ce-i pustiu, dar cine râde prea devreme adesea plânge prea târziu.

Nu jos, ci sus se năzuiește de vreau să pot sfârși frumos. - Slăvită, dar înfricoșată va fi-ntâlnirea cu Hristos.

Traian Dorz

LAODICEA ȘI SFINȚIREA

J. D. NEWMAN

Nimeni nu trebuie să minimalizeze păcatul. Nimeni nu trebuie să cocheteze cu el și nici să aibă o atitudine indiferentă față de manifestarea păcatului din viața noastră și a comunităților noastre. Iubirea față de păcătos și relațiile dintre noi nu înseamnă compromis cu păcatul. Nu! Niciodată!

„Mi-a fost arătat că cel mai mare motiv, pentru care poporul lui Dumnezeu se află acum în această stare de orbire spirituală, este acela că ei nu s-au corijiat, nu s-au îndreptat, n-au primit sfatul ce-i îndemna să îndrepte, să corijeze viața lor” (3 T/255).

Cine și-ar fi imaginat însă atunci, când serva Domnului a scris aceste gânduri, în anul 1873, că, după o sută douăzeci de ani, noi vom fi tot la fel? Se aplică oare cele de mai sus numai membrilor? Eu cred că nu!

Noi, pastorii și conducătorii bisericii, trebuie să ne asumăm aceeași responsabilitate. Foarte puțini oameni sunt dispuși să primească mustrarea și să se corijeze. Este împotriva firii noastre pământești. Acesta este motivul pentru care noi rezistăm, nu suntem dispuși să primim solia către Laodicea. Ce dorește oare Dumnezeu să corectăm noi? Un domeniu în care Dumnezeu așteaptă ca noi să ne

schimbăm concepția este adevărata sfințire.

Pentru Dumnezeu, sfințirea este foarte importantă. „După cum Cel ce v-a chemat este sfânt, fiți și voi sfinți în toată purtarea voastră. Căci este scris: 'Fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt' (1 Petru 1, 15-16).

„Deci, fiindcă toate aceste lucruri au să se strice, ce fel de oameni ar trebui să fiți voi, printr-o purtare sfântă și evlavioasă” (2 Petru 3, 11). „Voia lui Dumnezeu este sfințirea voastră... Căci Dumnezeu nu ne-a chemat la necurătenie, ci la sfințire” (1 Tes. 4, 3-7).

„Marea greșală pe care o face majoritatea copiilor lui Dumnezeu este aceea de a spera să descopere în ei ceea ce se află numai în Isus Hristos” (W. Pink, „Doctrina Sfințirii” p. 200).

Sfânta Scriptură ne prezintă două tipuri de sfințire, una pe care o avem în Hristos, atunci când suntem îndreptățiți, iar a

doua este aceea în care noi creștem, ne dezvoltăm mai mult și tot mai mult. Prima este rezultatul lucrării Domnului Hristos în favoarea noastră, a doua este rezultatul lucrării Duhului Sfânt în noi. Prima este desăvârșită și completă și este a noastră, ne aparține în momentul în care ne încredem în Domnul Hristos; a doua este progresivă și incompletă atâta vreme cât suntem cu acest trup, cât suntem în viață.

Evrei 10,10 ne vorbește despre primul fel de sfințire: „Prin această 'voie' am fost sfințiți noi, și anume prin jertfirea trupului lui Isus Hristos, odată pentru totdeauna.” Nu mai este nimic de adăugat în ceea ce privește baza mântuirii noastre.

Noi ne putem bucura de sfințirea desăvârșită în Isus Hristos. „În El, Dumnezeu ne-a ales mai înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și fără prihană înaintea Lui” (Ef. 1, 4); „El v-a împăcat acum prin trupul Lui de

carne, prin moarte, ca să vă facă să vă înfățișați înaintea Lui sfinți, fără prihană și fără vină" (Col. 1, 22). Trebuie oare să așteptăm până la sfârșitul vieții noastre ca să fim sfinți? Nu! Atunci... când devenim sfinți? În momentul în care ne încredem în Domnul Hristos, noi primim îndreptățirea Lui... ca un dar. Și această îndreptățire este desăvârșită și completă.

Cu toate acestea, pentru că suntem desăvârșiți în Hristos, aceasta nu înseamnă că urmașii Domnului Hristos, creștinii, își pot permite să se relaxeze, pentru că Domnul Isus Hristos a făcut și face totul. Căci există un al doilea tip de sfințire. Evrei 10, 14 explică faptul că, în timp ce noi suntem desăvârșiți în Hristos, „căci printr-o singură jertfă El (Hristos) a făcut desăvârșiți pentru totdeauna pe cei ce sunt sfințiți”, noi avem, de asemenea, nevoie să creștem într-o sfințire lăuntrică, intrinsecă - „am fost făcuți sfinți”. Dumnezeu subliniază faptul că El nu dorește ca noi să umbliăm în căile lumii. „Să nu vă potriviviți chipului veacului acestuia, ci să vă prefaceți prin înnoirea minții voastre” (Rom. 12, 2). „Să vă prefaceți, să fiți transformați”, o lucrare de continuă transformare, de continuă creștere în sfințire, în opoziție cu ceea ce reprezintă „chipul veacului acestuia”.

Tensiunea devine mai puternică atunci când sfințirea pe care poporul lui Dumnezeu trebuie s-o atingă este subliniată sau pusă în atenție peste sfințirea pe care ei o au în Hristos. Ambele se primesc prin credință. Amândouă sunt vitale în dinamica mântuirii. Nimeni nu va primi sfințirea atribuită a Domnului Hristos fără ca, de asemenea, să primească sfințirea împărtășită a Domnului Hristos. Dar trebuie să fie păstrată ordinea cea dreaptă. Dacă punem înainte pe ce-a de a doua și insistăm asupra ei înaintea aceluia care nu o cunosc din experiență pe prima, nu vom face altceva

decât să-i facem să se simtă frustrați, să ajungă la disperare. Sfințenia caracterului trebuie să fie bazată totdeauna pe sfințenia Domnului Hristos.

O altă primejdie poate să se ivească atunci când noi limităm sfințenia la unele comportamente ușor de observat, cum ar fi de exemplu - dieta, îmbrăcămintea, recreația sau folosirea timpului liber pentru deconectare - și uităm „dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia” (Gal. 5, 22). Aceasta era greșeala pe care au făcut-o fariseii atunci când ei au curățit numai partea de afară a paharului, lăsând murdară partea dinăuntru lui (Mat. 23, 25, 26).

Noi putem foarte ușor să scăpăm din vedere sublinierea Domnului Isus, cu privire la faptul că modul în care noi avem relații unii cu ceilalți - aceasta este dovada, semnul că suntem unii dintre ucenicii Săi. „Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții” (Ioan 13, 35).

„Semnul de recunoaștere al creștinului nu este un semn exterior, nu este purtarea unei cruci sau a unei coroane, ci este ceea ce se dă pe față, se manifestă în unirea lui Dumnezeu cu omul... Cel mai puternic argument în favoarea Evangheliei este un creștin iubitor și plăcut” (M.H./470).

Domnul Hristos și fariseii au avut adesea discuții și s-au situat pe poziții diferite cu privire la problema comportamentului și a relațiilor. Fariseii, prin învățătura lor, puneau standarde foarte înalte înaintea oamenilor. Ei au dezvoltat mai bine de 1500 de reguli pentru păzirea Sabatului. Ei au adus critici Domnului Hristos și ucenicilor Săi pentru faptul că aceștia au frecat câteva spice de grâu în ziua Sabatului. Domnul Hristos a răspuns, citând textul din Osea 6,6: „Milă voiesc iar nu

jertfă” (Mat. 12, 7). Dumnezeu a poruncit aducerea de jertfe, dar jertfele fără iubire, fără milă, fără o privire plină de bunătate față de ceilalți nu au nici o valoare. Este tragic faptul că, adesea, aceia care doresc cel mai mult să îndrepte pe alții, atunci când ajung la problema comportamentului manifestă ei înșiși cea mai intolerantă atitudine.

Laodiceenii trebuie să fie cunoscuți ca fiind aceia care „păzesc poruncile lui Dumnezeu și fac ce este plăcut înaintea Lui. Și porunca Lui este să credem în Numele Fiului Său, Isus Hristos, și să ne iubim unii pe alții, cum ne-a poruncit El” (1 Ioan 3, 22, 23). După Ioan, păzirea poruncilor implică două lucruri: a crede în Hristos și a ne iubi unii pe alții.

Să nu mă înțelegeți greșit. Nu minimalizez Cele Zece Porunci sau biruința asupra păcatului. Nimeni nu trebuie să minimalizeze păcatul. Nimeni nu trebuie să cocheteze cu el și nici să aibe o atitudine indiferentă față de manifestarea păcatului în viața noastră. Iubirea, în relațiile noastre, nu înseamnă compromis cu păcatul. Niciodată!

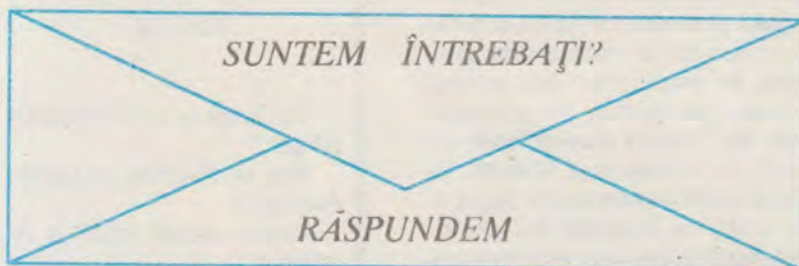
Doresc însă să spun că este foarte ușor să scapi din vedere ceea ce, în adevăr, scoate în evidență Biblia atunci când este vorba de sfințire.

Sfințirea și lipsa de atitudine față de păcatul din viața noastră se exclud reciproc.

Suntem noi cunoscuți ca fiind plini de iubire și plăcuți urmași ai Domnului Hristos?

Sfințenia înseamnă a fi asemenea lui Dumnezeu, iar Dumnezeu este iubire. Noi, ca pastori și conducători în Biserica lui Dumnezeu, învățăm, modelăm și manifestăm noi în viața și activitatea noastră o asemenea sfințire? Să nu uităm și nici să nu minimalizăm faptul că, pentru Dumnezeu și pentru mântuirea noastră, sfințirea este foarte importantă.

Ministry
Iunie 1993

„Sunt un tânăr membru al Bisericii Adventiste. Am o nedumerire. De ce Biserica Adventă practică o abstenență totală de la băuturile alcoolice, când Biblia spune destul de clar că este recomandat să folosești, în mod cumpătat, vinul? Cum să înțeleg atunci textele din Deuteronomul 14, 26: Proverbele 31, 6: Osea 4, 11: 1 Tim. 3, 8; 5, 2. 3. 2.

In articolele de până acum, am răspuns întrebării de mai sus, arătând că, în Biblie, vin (*vinum*, *oinos*, *yain*) denotă atât vinul nefermentat (sucul de struguri sau must), cât și vinul alcoolic. Deci, în fiecare caz în parte, trebuie văzut la ce fel de vin se face referire.

Deut. 14, 26:

„Acolo, să cumperi cu argintul acela tot ce vei dori, tot ce-ți va plăcea, să le mănânci înaintea Domnului, Dumnezeului tău și să te bucuri tu și familia ta.”

Deuteronomul 14, 22-26 conține o poruncă unică, cu privire la sărbătoarea anuală a secerișului, când tot Israelul era strâns laolaltă la sanctuar ca să-și aducă zecimea lor și să sărbătorească rodul bogat al secerișului pe care l-a dat Dumnezeu.

Porunca cuprindea o prevedere generală pentru aceia care trăiau în apropierea sanctuarului și o prevedere specială pentru cei ce trăiau mai departe.

Prevederea generală spunea: „Să iei zeciuială din tot ce-ți va aduce sămânța, din ce-ți va aduce ogorul în fiecare an. Și să mănânci înaintea Domnului Dumnezeului tău, în locul pe care-l va alege ca să-și așeze Numele acolo, zeciuiala din grâu tău, din mustul (vinul - *tiros*) tău și din untdelemnul tău...” (Deut. 14, 22-23).

Prevederea specială spunea: „Poate când te va binecuvânta Domnul, Dumnezeul tău, drumul va fi prea lung, ca să-ți aduci zeciuiala acolo... Atunci, să-ți prefaci zeciuiala în arginți... și...acolo ... să cumperi cu arginul acela tot ce vei dori... vin (*yain*) și (sau) băuturi tari (*shekar*) (Deut. 14, 24-26).

Această prevedere specială este considerată de adepții folosirii cu moderație a vinului alcoolic ca „*locus classicus*” și unde Scriptura sancționează, ea apără în mod clar folosirea cu moderație a băuturilor alcoolice.

„Pasajul acesta”, spune Kenneth Gentry, „nu este ambiguu, iar aprobarea divină este categorică”. *Shekar* (băutură alcoolică tare) nu numai că îi era îngăduit poporului lui Dumnezeu s-o folosească, dar ea putea fi consumată chiar „în prezența Domnului” (v. 26), dacă era consumată „în temere de Dumnezeu” (v. 23).

Cuvântul „*shekar*” (băutură tare), este un termen ce îl găsim de 23 de ori în Vechiul Testament. Cu excepția folosirii lui în Deut. 14, 26 și

posibil în alte câteva texte², *shekar* definește băutura alcoolică a cărei folosire este dezaprobată de Dumnezeu.

În Parabole 20, 1, de exemplu, se condamnă folosirea „băuturilor tari” (*shekar*). De asemenea, Isaia pronunță un „vai asupra acelor care „dis-de-diminează a-leargă după băuturi amețitoare tari” (*shekar*) (Isaia 5, 11). „Băuturile tari” împreună cu vinul erau interzise preoților (Lev. 10, 9-11) și Nazireilor (Num. 6, 2-4; Jud. 13, 3.5).

Având în vedere copleșitoarea dezaprobare divină a folosirii „vinului și a băuturilor tari”, cum explicăm aparenta încuviințare a folosirii lor, cu ocazia sărbătorii anuale a secerișului, descrisă în Deuteronomul 14, 26?

Adepții consumării „cu moderație” a băuturilor alcoolice încearcă să rezolve problema ridicată de Deut. 14, 26, făcând deosebire între dezaprobarea divină a consumării nemoderate a vinului și băuturilor tari și aprobarea divină pentru folosirea lor cu moderație, așa cum am citat mai sus pe Kenneth Gentry.

Soluția nu poate fi acceptată din două motive:

În primul rând, declarația „ca să înveți să te temi întotdeauna de Domnul Dumnezeul tău” (v. 23) nu se referă direct la folosirea „vinului și a băuturilor tari”, ci la „zeciuiala din timpul secerișului și mănărea înaintea Domnului la sanctuar a zeciuiei din produsele secerișului, din grâu, vin (*tiros*, suc sau must de struguri), untdelemn și întâii născuți din cireada și turma ta” (Deut. 14, 23).

În al doilea rând, consumarea băuturilor alcoolice este condamnată de Sfânta Scriptură, indiferent de cantitatea folosită. Aceasta înseamnă că, aici, *shekar* este folosit în mod diferit, altfel decât în mod normal, sau că Biblia se contrazice pe sine, ceea ce nu se poate concepe.

Robert Teachout prezintă o remarcă vrednică de luat în seamă, cu referire la aparenta

tensiune din Deut. 4, 26. El arată că, ori de câte ori cuvintele **yain** și **shekar** (vin și băuturi tari) se află laolaltă, cele două cuvinte exprimă aceeași idee de vin. În textul nostru, **yain** și **shekar** se referă la suc de struguri. Teachout își bazează concluzia sa pe considerente contextuale. **Shekar**, spune el, ca și **yain**, se poate referi atât la vinul proaspăt, nefermentat, la suc sau mustul de struguri, cât și la vinul alcoolic (Deut. 21, 6; Num. 28, 7; Ex. 29, 40).⁴ Verbul **Shekar**, care din punct de vedere etimologic este legat de substantivul **shekar**, înseamnă, în primul rând, „a bea”, așa cum arată folosirea lui în Hagai 1, 5-6 și Cântarea Cântărilor 5, 1. Deci, ideea de îmbătare nu este înțelesul intrinsec al substantivului sau verbului, ci înțelesul este determinat de context. Ori, stând înaintea lui Dumnezeu la sanctuar, ei trebuia să fie sobri. Dacă Dumnezeu a interzis preoților ce slujeau în prezența Lui să folosească băuturile alcoolice, ar fi în totală opoziție cu caracterul lui Dumnezeu să poruncească folosirea „băuturilor tari” închinătorilor, ca parte a închinării și venirii lor în prezența lui Dumnezeu.

Acest lucru reiese clar din context. În versetul 23, se spune clar că toți aceia care veneau la această sărbătoare aduceau și beau „**tiroș**” și nu **yain**. Dacă **yain** poate denumi vin dulce sau alcoolic, **tiroș** se referă numai la suc de struguri, în toate cele 38 de cazuri, cât îl găsim în Vechiul Testament.

În concluzie, putem spune că în Deuteronomul 14, 26, „vin și băuturi tari” se referă la o băutură nefermentată, deci nealcoolică.

În primul rând, contextul larg al pasajului biblic, care cheamă pe oameni să fie „sfinți Domnului”, abținându-se de la tot ceea ce este necurat (Deut. 14, 3-21), exclude orice consum de băuturi alcoolice, la o sărbătoare solemnă a secerișului, ce se desfășura „înaintea Domnului” (v. 20, 26).

În al doilea rând, contextul imediat (v. 23) arată că zecimea trebuia să fie dată din produsele proaspete ale secerișului (grâu, suc sau must de struguri (**tiroș**), untdelemn și întâii născuți din turme, de către cei ce locuiau în apropierea sanctuarului. Când erau consumate, grâul era cunoscut ca pâine, iar mustul de struguri (**tiroș**) ca vin nefermentat (**yain**). Este absurd să-ți imaginezi că închinătorii care locuiau în apropierea sanctuarului celebrau sărbătoarea secerișului mâncând produse proaspete, iar cei care veneau de departe foloseau băuturi alcoolice.

În al treilea rând, participarea levitilor la sărbătoarea secerișului (v. 27) exclude consumarea băuturilor alcoolice (Lev. 10, 9-10).

În al patrulea rând, cuvântul **shekar**, ca și **yain**, este un termen generic, care poate denota fie o băutură nefermentată, fie una alcoolică. Pentru textul din Deut. 14, 26, contextul ne obligă la înțelegerea că aici **shekar** denotă o băutură nealcoolică.

În al cincilea rând, cuvântul **shekar**, așa cum este el folosit în Isaia 24, 9 și în cuvinte înrudite din limbile semitice și Indo-Europene, arată că el denumeste, la origine, o băutură dulce, care ar putea să devină alcoolică, dacă este lăsată să fermenteze.

NOTE

1. K.L. Gentry, *The Christian and Alcoholic Beverages* (Creștinii și băuturile alcoolice) p. 42.

2. R.P. Teachout prezintă argumente ce nu pot fi neluate în seamă, arătând că în Deut. 29, 6 și Num. 28, 7, **shekar** poate însemna „suc de struguri”.

3. R.P. Teachout „The Use of Vine in Old Testament” (Folosirea vinului în Vechiul Testament), p. 225-240.

4. R.P. Teachout „Wine, The Biblical Imperative: Total Abstinence (Vinul, Imperativul Biblic: Abținerea Totală), p. 66.

ALEGE

Te simți tu oare Fariseu cinstit

Sau un Zacheu cu inima murdară?

Alege atunci între a fi mântuit

Sau... plin de-ocară!

Te-ai învățat să râzi și să glumești,

Șezând pe-un scaun moale?

lubești pe lume lucruri pământeste?

Îți place astfel să trăiești Pe-a nedreptății cale?

Te simți atât de pudic și curat,

Încât să n-ai nevoie

De Hrist, eternul împărat

Ce-i dornic să te spele de păcat?

Căci cu, sau fără voie, Alege între Fariseu sau prefăcut...

Așa-i? I-aceiași lucru.

Fii dar Zacheu reunoscut

De oameni, ce rău tu le-ai făcut

Și recunoaște-ți vina...

Când spui Zacheu tu spui... bogat!

De-l lași pe Domnul să îți intre-n casă,

Să te ajute a-ndrepta tot ce-ai strâmbat,

Să fii iar omul fără de păcat

Și-apoi, cu El să stai la masă.

I. Afodorci

**Evangelizarea
nu este
completă,
dacă nu
conduce
pe ascultători
la o
hotărâre**

MARK FINLEY

CONDUCÂND PE OAMENI LA HRISTOS

În lucrarea slujirii Sale pentru suflete, ceea ce era Isus a cântărit mult mai greu decât ceea ce a spus El. Hotărâri au fost luate nu numai datorită faptelor pe care El le-a prezentat, ci datorită a ceea ce era El. Isus a câștigat inimi atât prin legăturile, relațiile pe care El le avea cu oamenii, cât și prin adevăr. El Se identifica cu oamenii. Puterea de convingere cuprinde atât logosul (cunoașterea), cât și etosul (încrederea) cu referire la cel ce rostește adevărul.

Dar simțămintele pot fi atât pozitive, cât și negative. Iar simțămintele negative pot duce la hotărâri negative. Astfel, nu numai solia și solul, ci și metoda este importantă, în obținerea unei hotărâri pozitive. Modul în care noi rostim adevărul afectează rezultatul.

Tot așa se întâmplă și atunci când rostim adevărul. Un pasaj mesianic aduce laolaltă elementele de mai sus: „Domnul Dumnezeu mi-a dat o limbă iscusită, ca să știu să înviez cu vorba pe cel doborât de întristare. El îmi trezește, în fiecare dimineață, El îmi trezește urechea, să ascult cum ascultă niște ucenici. Domnul Dumnezeu mi-a deschis urechea și nu M-am împotrivit, nici nu M-am tras înapoi” („Ce fel de persoană era Isus” - Is. 50. 4. 5).

Unii dintre noi n-au ajuns să învețe.

„Sunt atât de mișcat de adevăr”, îmi spunea un nou convertit, „încât am arătat caseta ta despre semnul fiarei, rudelor mele.”

O solie greșită. Ne la timp. O metodă greșită. Și, cu siguranță, ea duce la o răcire a relațiilor.

Rostește „adevărul în dragoste”, sfătuiește Pavel (Efes. 4, 15). Aceasta este metoda lui Dumnezeu de a prezenta oamenilor, în iubire, frumusețea adevărului. Hotărârile își au rădăcinile în legăturile interumane. Cu cât cineva are o mai mare încredere în sol, cu atât mai profundă este legătura stabilită, cu atât mai posibilă devine o hotărâre pozitivă.

Să privim asupra a trei aspecte care conduc pe oameni la o hotărâre: ABC-ul procesului luării unei decizii, rolul voinței și limbajul apelului.

ABC-ul luării unei decizii.

Să-l urmărim îndeaproape pe Domnul Hristos și să observăm cum a folosit El ABC-ul deciziei. Acceptarea, credința și încrederea.

1. Acceptarea. Devine foarte repede clar faptul că Domnul Isus accepta pe bărbați și femei, acolo unde se aflau. El le slujea în condițiile în care îi găsea. El nu lucra pentru schimbarea lor mai înainte de a stabili o legătură reciprocă de încredere. Îl vedem întâlnind pe femeia din Samaria la fântână. El a stabilit o relație de încredere cerându-i o favoare - aceea de a-l da să bea - în timp ce concetățenii Săi nici n-ar fi vorbit unui samaritean. La scaldătoarea Betesda, Domnul Isus a

răspuns unei nevoi, unei suferințe fizice mai înainte de a urmări luarea unei decizii de către cel suferind. Cu Nicodim, El consimte să aibe o întâlnire personală, noaptea, pentru a păstra anonimul și discreția Fariseului ce căuta adevărul.

Reflectă asupra unor astfel de contacte și vei ajunge să descoperi ingredientele - consimțirea și aprobarea.

a. **Consimțirea.** Căutând să ajungi la luarea unei decizii, caută mai întâi domenii cât de mici, în care să fiți de acord. Un acord cât de mic va deschide calea spre acceptări mai mari. Căutați punctele comune. A urmări luarea unei decizii, spunând: „nu sunt de acord cu dumneata...”, înseamnă a produce o fractură în relația cu interlocutorul dumneavoastră, mai înainte ca ea să fi avut timp să se sedimenteze; și o legătură, o relație frântă, duce la o hotărâre negativă.

b) **Aprobarea.** Când cei prezenți condamnau pe Maria pentru că risipise uleiul cel scump pe capul și picioarele Lui, Domnul Isus a lăudat actul ei de bunătate. A aprobat atitudinea ei. Actul ei avea să fie amintit de-a lungul tuturor veacurilor, a asigurat-o El, ca un simbol al bunătății pline de iubire. Domnul Isus a lăudat pe sutaș, spunând: „Nici în Israel n-am găsit o credință așa de mare” (Mat. 8, 10). „O, femeie, mare este credința ta!”, a spus El plin de admirație femeii cananite (Mat. 15, 28). În repetate rânduri, Domnul Hristos a demonstrat acceptarea, fiind de acord atunci când se putea, aprobând, lăudând și rostind aprecieri.

Domnul Isus a găsit chiar căi pentru a exprima aprobarea Sa în dreptul acelora care aveau rezerve față de El. Răspunzând unui cărturar care căuta să-L prindă cu întrebările lui, în Marcu 12, 34 ne este spus: „Isus a văzut că a răspuns cu pricepere și i-a

zis: „Tu nu ești departe de Împărăția lui Dumnezeu.” Isus căuta un moment prielnic. El a manifestat aprobarea, acceptarea Sa, creând astfel căi de acces la inima interlocutorilor Săi. Nu fii respingător din cauza atitudinii sau acțiunilor negative din partea celorlalți. Nu aștepta ca ei să te accepte mai înainte ca tu să-i accepti pe ei. Nu părea șocat de atitudinea lor. Demonstrează o înțeleaptă acceptare. Încearcă să fii de acord cu ei în orice este posibil. Caută ceva pentru care poți să-ți manifesti aprecierea și apoi, așa cum este posibil, prin mici confidențe, mici aprecieri, încearcă să construiești o punte de legătură; nu uita că acceptarea se manifestă prin consimțire și aprobare.

Pentru a demonstra acceptarea celorlalți, ascultă-i vorbind despre ei, despre căminul lor, despre orașul în care locuiesc, despre munca lor, despre familia lor, despre afacerile pe care le fac, despre ideile și realizările lor, despre preocupările lor, despre sportul preferat, despre tot ceea ce constituie „lumea” lor.

Domnul Hristos a acceptat pe oameni, bărbați și femei, acolo unde se aflau ei și începea să lege punți și legături de prietenie, care, mai târziu, aveau să devină poduri peste care adevărul putea pătrunde în mintea și inima lor.

2. **Credința.** Acesta este al doilea principiu de bază (cheie) în ABC-ul nostru. Nimeni nu este câștigat de o persoană, pe care el sau ea nu o simpatizează, care-i este antipatică. Și nimeni nu va simpatiza o persoană care nu va manifesta o deplină dispoziție de acceptare. Crede, ai încredere că persoana în cauză dorește în mod sincer adevărul și vrea să-L urmeze pe Isus. Trebuie să crezi că el sau ea poate fi câștigată pentru Hristos și cauza Sa. Crede că această persoană este cinstită și că dorește să ia hotărârea cea bună și dreaptă.

Dacă crezi că oamenii au inima împietrită, că nu sunt dispuși să răspundă chemării adevărului, că nu sunt abordabili, atunci propria ta atitudine va fi reflectată în deciziile pe care aceștia le iau.

Într-un studiu făcut de către Universitatea Andrews, pe un eșantion de 8300 adventiști de ziua a șaptea din 320 de comunități din America de Nord, unul din rezultatele majore ale acestui studiu a fost că acele comunități și cei membri care au crezut că oamenii, bărbați și femei, pot fi câștigați la Hristos, au fost comunitățile care au crescut cel mai repede.

În acest studiu se spunea: „Unii l-au numit sindromul împlinirii personale a profeției, dar, mai simplu spus, exista o puternică corelație între credința pastorului că biserica, comunitatea sa, poate crește și măsura în care aceasta crește. Acei pastori, și noi putem adăuga, de asemenea, și cei membri care își pun ținte înalte în ceea ce privește potențialul de creștere al comunității, au fost aceia care au experimentat o rapidă creștere a membrilor.

Acest principiu al credinței a fost, de asemenea, ilustrat de către Domnul Hristos. El a văzut pe oameni nu numai așa cum erau ei, ci așa cum puteau să devină. Când El a privit la femeia de la fântâna lui Iacov, El a văzut, nu un paria venind din clasa socială cea mai de jos, ci o femeie ce a fost rănită și lovită și a întâmpinat-o cu dragoste. Isus a văzut în Petru nu un pescar necioplit și sincer, ci un puternic predicator. El a văzut în Iosif din Arimateea nu un om de afaceri rafinat și bogat, ci ca pe unul care avea nevoie să găsească Mărgăritarul de Mare Preț. Isus a văzut în sutaș nu un militar aspru, ci un stăpân care își iubea sluga. El a văzut în Nicodem, nu un conducător al opoziției, plin de

- (Continuare în Cop. 4-a) -

Sfârșit de eale

• Adoarme în Domnul sora Aglaia Ghiurea, membră a comunității Oituz, Conferința Moldova. Născută la 26 noiembrie 1930, cunoaște de mică greutățile vieții, care i-au forjat un caracter deosebit. Se căsătorește în 1955 cu fratele Ghiurea Ioan și, în 1956, soții Ghiurea încheie legământul ascultării de Dumnezeu prin botez, care aduce bucuria și pacea lăuntrică, atât de necesare vieții. Căminul va fi binecuvântat cu trei vlăstare: Adriana, Eugen și Luminița, tot atâtea bucurii și tot atâtea motive de rugăciune și de conștientă responsabilitate părintească. Trece prin necazuri, ca orice om, dar încrederea neclintită în Mântuitorul ei n-a părăsit-o nici în greaua suferință care, până la urmă o doboară. În ziua de 22 martie 1993 închide ochii, plină de încredere și speranță în făgăduința învierii celor drepti.

Familia, frățietatea și cei ce au cunoscut-o au însoțit-o până la locul odihnei ei temporare. Cuvintele pline de mângâiere ale Scripturii au fost rostite de frații Câmpean Ioan și Avramie Liviu.

• Trece la odihnă, până în dimineața învierii, fratele Dr. Dima Valerică, membru al Comunității Dăbuleni.

Născut într-o familie de credincioși adventiști, descoperă la vârsta adolescenței pe Mântuitorul, pe care îl va asculta și îl va glorifica până în clipa morții.

Absolvă merituos Facultatea de Medicină și va lucra cu iubire de oameni la Oradea, Craiova și Dăbuleni, fiind - prin exemplul vieții sale - un zelos mărturisitor al Mântuitorului și adevărului Său.

Ca și Iov, este greu încercat. Dar, în lunile lungi și grele ale suferinței, n-a murmurat și cei ce veneau să-l mângâie plecau mângâiați, întăriți și încurajați.

Închide ochii plin de încredere în Răscumpărătorul său.

Înmormântarea a avut loc pe data de 13 aprilie 1993. Familia, frații și surorile, tinerii și mulți, foarte mulți dintre cei ce l-au cunoscut și apreciat, l-au condus la locul odihnei sale temporare.

Cuvântul mângâietor al Scripturii a fost rostit de frații pastori Mohanu Mihai, Popescu Constantin și Penca Ilie.

Da, ferice de morții care mor în Domnul!

• Adoarme în Domnul sora Uscă Elena, membră a Comunității Curtici, județul Arad.

Născută în anul 1912, va primi împreună cu soțul ei, botezul evanghelic în Biserica Adventă, ducând o viață modestă, adorând pe Dumnezeu în simplitatea trăirii primilor creștini. În nădejdea vieții veșnice făgăduită celor ce-L iubesc.

Înmormântarea a avut loc pe data de 3 mai 1993, familia și frățietatea conducând-o la locul odihnei ei temporare.

Cuvântul plin de mângâiere și speranță al Scripturii a fost rostit de fratele Maur Traian, pastorul comunității.

• La 3 mai a.c. este chemată la odihnă sora Nistor Maria, membră a Comunității Sânmartin, județul Arad. Născută în 1948, în comuna Silea, județul Alba, se stabilește, prin căsătorie, în Sânmartin. În urma evanghelizării susținute în localitate, soții Nistor primesc adevărul și coboară în apa botezului. A fost o soră plină de zelul și iubirea dintâi și își încheie alergarea vieții plină de încredere în Mântuitorul ei.

Înmormântarea a avut loc pe data de 5 mai, cuvântul Scripturii fiind rostit de fratele Maur Traian, pastorul Comunității.

• Adoarme în Domnul, fratele Stroe Ștefan, prezbiter cu binecuvântare al comunității Sighișoara.

Originar din Amara, Ialomița, peregrinează în multe părți ale țării, până când se stabilește la Sighișoara. Un muncitor sânguinos, este foarte activ în biserică. Prezbiter cu binecuvântare slujește cu credincioșie lui Dumnezeu și frățietății. În ultimii ani ai vieții, o boală nemiloasă îl încearcă, dar, ca și Iov, nu murmură, ci suportă suferința având încredere deplină în Mântuitorul Său. Închide ochii în nestrămutata nădejde a învierii din morți.

Familia și frățietatea l-au însoțit la locul odihnei sale, convinși fiind de adevărul Scripturii, ce declară:

„Ferice de acum încolo de morții care mor în Domnul“.

Pastor,
Radu Kestner

CONDUCÂND PE OAMENI LA HRISTOS

- (Urmare din p. 20) -

bigotism religios, ci pe unul care avea o disperată nevoie după o inimă nouă. Domnul Isus Hristos a văzut numai ceea ce era bun în oameni. El credea în ei și, plin de încredere, aștepta ca ei să ia hotărârea să-L urmeze.

3. **Încredere.** Conducând pe oameni, pe bărbați și femei, să ia decizii pentru Hristos, este obligatoriu ca noi să acționăm cu încredere, ca și când ar fi imposibil să dăm greș sau să fim dezamăgiți. Așteptați ca oamenii să ia hotărâri. Adesea, oamenii acționează în modul în care noi așteptăm ca ei să acționeze (Ați observat că atunci când zâmbiți la cineva, persoana respectivă aproape totdeauna vă întoarce zâmbetul? Prietenia naște prietenie, încrederea dă naștere la încredere. Domnul Hristos a crezut în oameni și, plin de încredere, a anticipat un răspuns pozitiv. El a adus la lumină tot ceea ce era mai bun în ei. În acest fel, ei s-au ridicat la înălțimea așteptărilor Lui.

ROLUL VOINȚEI ÎN LUAREA UNEI DECIZII

O mamă și-a dus copiii la un magazin ce vindea înghețată și vânzătorul a întrebat: „Ciocolată sau vanilie?”

„De ce nu ai mai multe sortimente?” a răspuns mama. „M-am săturat de astea două”.

„Doamnă”, oftă vânzătorul „dacă ați ști cât timp le ia ca să se hotărască între ciocolată și vanilie, n-ați mai adăuga niciodată un alt sortiment de înghețată.”

În viață, unele hotărâri sunt, în mod relativ, mai puțin importante; ca, de exemplu, hotărârea între înghețata de ciocolată sau de vanilie. Și totuși, puterea alegerii este un dar pe care ni l-a dat Dumnezeu. Este absolut esențial ca cei ce lucrează pentru câștigarea de suflete să înțeleagă locul voinței în luarea unei hotărâri. Aceasta va fi cheia de bază în luarea unei decizii.

Vasul Queen Elizabeth cântărește aproximativ 85.000 de tone și, cu toate acestea, este condus de o cârmă ce cântărește numai 65 de tone. Cârmă, deși mică în comparație cu restul vasului, controlează, totuși, direcția vasului. Voința omului este cârmă vieții. Nu este chemarea câștigătorului de suflete aceea de a manipula voința sufletului sau de a o forța. Și, cu toate acestea, nu vom avea succes în câștigarea de suflete

până când nu vom înțelege relația Duhului Sfânt cu ea.

„Ceea ce trebuie să înțelegi este adevărata putere a voinței. Aceasta este puterea care guvernează natura omului, puterea ce ia hotărâri sau care face alegerea. Totul depinde de dreapta lucrare a voinței”. („Calea către Hristos” p. 47 - 48). „Prin dreapta folosire a voinței, o întregă schimbare poate avea loc în viață. Supunând voința noastră Domnului Hristos, ne alăturăm puterii divine. Primim atunci putere de sus, ca să stăm tari, neclintiți. O viață curată și nobilă, o viață de biruință asupra apetitului și plăcerii este posibilă pentru toți aceia care unesc voința lor slabă și șovăitoare cu voința atotputernică și neșovăielnică a lui Dumnezeu” (M.H. 176).

Fiecare decizie ce este luată, fie de a cumpăra un aspirator, fie de a accepta adevărul biblic și de a deveni un creștin evanghelic adventist de ziua a șaptea, implică patru stadii majore: informarea, convingerea, dorința și acțiunea.

Dar despre ele vom mai vorbi în numărul viitor al revistei noastre.

În românește,
D. Popa

După un program al serviciilor divine din comunitate, plecați hrăniți spiritual?

Din ceea ce ați primit, puteți să dați și altora?

Ce considerați că ar fi nevoie să se prezinte de la amvoanele comunităților noastre?

Așteptăm opiniile și exprimarea nevoilor dumneavoastră, care își vor găsi locul în paginile revistei noastre.

Redacția